

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 58

jar 2023

Veľkňaz nášho vyznania

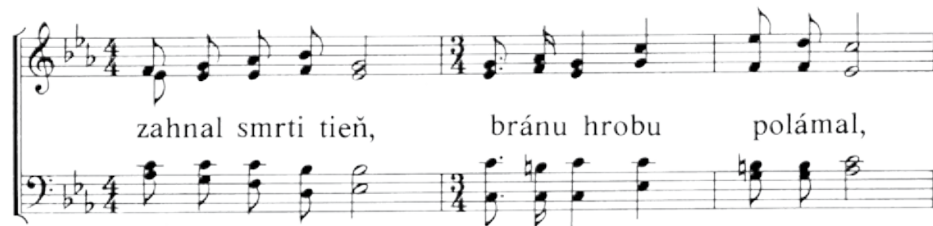
**Ježiša, toho ukrižovaného, hľadáte.
Niet ho tu, lebo vstal, tak ako povedal.**

Matúš 28:5-6

Hallelujah, slávny sviatok deň!

1. Hallelujah! Slávny sviatok deň. Ježiš Kristus

zahnal smrti tieň, bránu hrobu polámal,

ZBOR:

ví - ťazne zmŕtvychvstal. Ne - tre - ba sa už báť,

pokračovanie notového zápisu na 3. strane obálky

Hallelujah, slávny svitol deň!

1. Hallelujah! Slávny svitol deň,
Ježiš Kristus zahnal smrti tieň,
bránu hrobu polámal,
vítazne z mŕtvych vstal.

Zbor:

Netreba sa už báť, raz aj my smieme vstať,
zaletieť až k výšinám, k večnej slávy končinám,
kde smrť už neľaká, radosť kde čaká.
Nieto slz, ni trápenia vo vlasti vzkriesenia.

2. Hallelujah! Boh je zmierený,
na Golgote hriech je zhladený.
Náš Kráľ, Vodca zvíťazil –
satana porazil. Zbor:

3. Hallelujah! Vzácný nastal čas:
majú ľudia v nebi Otca zas –
plný lásky milosti,
skláňa sa z výsosti. Zbor:

4. Hallelujah! Srdce zaplesaj!
Ver a dúfaj, v smútku neklesaj!
Polož v otvorený hrob
bremeno hriechov, mdlôb! Zbor:

Spevník Duchovné piesne, Nitra 1987, pieseň č. 60.

Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.

Obsah

Korupcia a porušenie.....	2	Listy Petra – 1. časť	19
Povzbudenie Žalmom 13.....	6	Naprávanie v cirkvi.....	24
O Baránkovi	6	Naveky s Pánom (báseň)	27
Čas na pokánie	10	Prečo je dôležité modliť sa	28
Večný odpočinok (báseň)	12	Svet	31
List Židom kapitoly 5 až 7.....	13	VI. Poslušnosť viery	39

Korupcia a porušenie

Korupcia

Všetci iste vnímame prítomnosť korupcie v našej spoločnosti, či už z osobnej skúsenosti, alebo z počutia či médií. Korupcia je hrozný neduh, ktorý ničí kvalitu života a životnú úroveň v našej krajine. Korupcia je zneužívanie zvereného úradu či postu, alebo moci na súkromný úžitok alebo prospech. Korupcia je často spojená s podplácaním. Pod slovom korupcia bežne rozumieme hlavne ekonomickú trestnú činnosť, nelegálne či nekalé praktiky v oblasti obchodu a podnikania, najmä v súvislosti so štátnymi či verejnými objednávkami a obstarávaním. Ide o manipulovanie a predražovanie verejných výberových konaní, tunelovanie firiem, štátnych organizácií či projektov, nekalú privatizáciu. V najširšom zmysle slova korupcia znamená morálnu skazenosť, najmä (ale nie výlučne) verejných a politických činiteľov, ich predajnosť či zapredanosť. Podstatou korupcie je nezákonné, nespravodlivé obohatenie sa na úkor iných, napríklad na úkor štátu a celej spoločnosti. Jadrom korupcie je krádež zo štátnych alebo verejných financií či majetku. To vlastne znamená okradnúť všetkých občanov, ktorí tieto prostriedky vytvorili platením svojich daní, ktoré majú slúžiť na zabezpečenie štátnych verejných služieb, čiže na verejné blaho všetkých občanov. Cez predražené obstarávania sa dajú tunelovať tunely, diaľnice a veľké stavebné projekty. Cez predražené nákupy a služby sa dajú

vykrádať nemocnice a zdravotníctvo ako také. Cez predražené zadania vývoja výpočtových a informačných (IT) technológií sa dajú rozkrádať financie určené pre digitalizáciu štátnej a verejnej správy. Pridaním „vaty“ (predražením) sa dajú vykrádať aj rôzne projekty financované z európskych fondov.

Netvrdím, že každé obstarávanie je predražené, a ani to, že všetci kradnú či dávajú úplatky. Existujú aj čestní ľudia, ktorí sa k tomu neuchýlia. Ak však spravujete prostriedky vo výške desiatok či stoviek miliónov eur, tlak na vašu integritu a odolnosť neprilepiť si ku svojmu štátnemu platu je obrovský. Tak či onak, korupcia je hrozná a odporný neduh (priam fenomén), ktorý otrasným spôsobom ničí našu krajinu, hubí a demoralizuje náš národ. Ak aj nie priamo úplatkárstvo či korupcia, tak minimálne uprednostňovanie vlastnej rodiny či kamarátov aj na úkor iných (blížnych) je hlboko zakorenené v našej národnej mentalite. A netýka sa to len nášho národa. Prečo je to tak a čo s tým, o tom chcem hovoriť v tomto článku.

Ako odstrániť korupciu?

Štát má prostriedky, ako korupcii zabrániť a ako s korupciou bojovať. Niektorá vláda proti korupcii bojuje s veľkým nasadením, iná možno len naoko a korupčné prostredie v spoločnosti skôr vytvára. Máme zákony, máme políciu, máme prokuratúru, máme súdy, máme väznice. Zriaďujú sa dokonca úrady či

komisie boja proti korupcii. Štát teda má nástroje, ako zakročiť proti korupcii. Ako však docieľiť to, aby sa zákony uplatňovali a právo bolo vymožiteľné? Ako zabrániť tomu, aby policajti neboli skorumpovaní, prokuratúra nebola skorumpovaná, sudcovia neboli skorumpovaní? Môžeme zriadiť aj inšpekciu, ktorá má zabrániť korupcii policajtov. Ako však docieľiť, aby samotná inšpekcia nebola skorumpovaná? Mali by korupciu inšpekcie riešiť policajti, na ktorých je inšpekcia nasadená? Môžeme zriadiť protikorupčnú komisiu na najvyššej štátnej úrovni s vysokými právomocami. Kto však zabezpečí, aby tá komisia bola nekorumpovateľná? Už asi začíname chápať, že aj ten najlepšie vymyslený systém nebude dobre fungovať, ak samotní ľudia sú skorumpovaní alebo korumpovateľní. A to je ten najhlbší, najzásadnejší problém. Ale čo s tým?

Porušenie

Všimnime si pôvod slova *korupcia*, pretože nám veľa napovie. Výraz *korupcia* sme si v našom jazyku osvojili z anglického slova „corruption“. Anglické *corruption* sa prekladá ako *korupcia*. Slovo *corruption* má však oveľa širší, všeobecnejší význam, znamená „porušenie“ alebo aj „skazenosť“. Budem to ilustrovať príkladmi z Písma. Vo verši „*lebo nezanecháš mojej duše v ríši smrti ani nedáš svojmu Svätému vidieť porušenie*“ (Skutky 2:27) je slovo „porušenie“ v anglickom preklade kráľa Jakuba (KJV) preložené slovom „corruption“. V tomto verši slovo *porušenie* znamená „rozklad“, doslovne rozklad či rozpad tela v hrobe po fyzickej smrti. Rovnako je to v Skutkoch 2:31, 13:34-37.

Vo verši „*a zamenili slávu neporušiteľného Boha za podobnosť obrazu porušiteľného človeka i vtákov i štvornohých tvorov i zemeplazov*“ (Rímskym 1:23) v preklade KJV opäť figuruje doslovne „nekorumpovateľného“ (uncorruptible) na mieste „neporušiteľného“ a doslovne „korumpovateľného“ (corruptible) na mieste „porušiteľného“. Boh je neporušený a neporušiteľný, pretože je svätý a je večný, nezomiera. Porušenie sa ho nemôže ani dotknúť, ani principiálne nijako týkať. Človek je od pádu porušený (skazený, hriešny) už počas svojho života a fyzická smrť toto porušenie korunuje rozkladom tela v hrobe. Každý jeden človek je teda počas celého svojho života „skorumpovaný“, je porušený. Porušený (skorumpovaný) je pôsobením hriechu, ktorý je v ňom a ktorý mu vládne. Porušený (skorumpovaný) je hriešnosťou, svojimi hriešnymi telesnými žiadosťami. Písmo túto skutočnosť týkajúcu sa porušenia každého jedného človeka prehlasuje priamo a výslovne: „*A Boh videl zem, a hľa, bola porušená, lebo každé telo bolo porušilo svoju cestu na zemi*“^(A) (Genezis 6:12). Všetci ľudia sú porušení, pretože sa rodia z porušiteľného semena (1. Petrov 1:23). Môžeme zhrnúť: to, čo je večné, je neporušené a neporušiteľné a to, čo je časné, je porušené a porušiteľné.

Ako odstrániť porušenie človeka?

Vyššie sme uviedli, že aj ten najlepší protikorupčný systém bude v spoločnosti či štáte fungovať dokonale len vtedy, keď úplne odstránime korupciu ľudí, ktorí ten systém spravujú, ktorí v ňom pracujú. Korupcia, čiže porušenie ľudí je ten zásadný a najhlbší problém ľudstva. Ale ako sa dá porušenie v ľuďoch odstrániť?

Vyslobodenie človeka z porušenia – vykúpenie v Kristovi

Od pádu Adama sa všetci ľudia rodia v porušenom tele – sú porušení vo svojej podstate (prirodzenosti). Človek môže byť vyslobodený zo svojho porušenia jedine skrze Ježiša Krista a skrze vzkriesenie z mŕtvych. Toto vyslobodenie skrze Krista je možné jedine vďaka vykúpeniu v Kristovi, pretože Kristus svojou preliatou krvou zaplatil výkupné, zaplatil cenu, a jedine skrze osobnú živú (spasiteľnú) vieru v Kristovu osobu a jeho dielo (1. Petrov 1:18-21): „... vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami, ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista, predzvedeného pred založením sveta a zjaveného pri posledku časov pre vás, ktorí skrze neho veríte v Boha, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych a dal mu slávu, takže vaša viera je i nádejou na Boha.“ Vykúpenie v Kristovi je Božie dielo.

Človek môže byť vyslobodený z porušenia jedine tým, že je znova splodený z neporušiteľného semena, teda že Boh ho splodí svojím Duchom do večného života (1. Petrov 1:23): „... znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.“ (Pozri článok „Musíte sa narodiť znova“, Solas číslo 52, jeseň 2021, str. 12-19, v ktorom sa píše o novom narodení, splodení z Ducha a splodení zo slova; <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/musite-sa-narodit-znova>.)

Keďže porušenosť nemôže zdediť neporušiteľnosť (1. Korintským 15:50 – *Ale to hovorím, bratia, že telo a krv*

nemôžu zdediť kráľovstvo Božie, ani porušenosť nezdedí neporušiteľnosti), tak to znamená, že spasení nevojdu do večnosti v časných zemských telách, ale musia dostať nové nebeské telá pri vzkriesení z mŕtvych. Kristom vykúpený človek bude pri vzkriesení z mŕtvych vzkriesený do *nebeského osláveného duchovného neporušiteľného tela* (1. Korintským 15:35-54). Pri vzkriesení, ako uvádza Božie slovo, si to porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a to smrteľné si oblečenie nesmrteľnosť (1. Korintským 15:53).

Porušenie sveta

Z Božieho slova zisťujeme, že korupcia (porušenie) je oveľa širší a závažnejší problém, než ako by sme si možno sami boli mysleli. Porušená je aj celá rastlinná a živočíšna ríša, teda tvorstvo (stvorenstvo). Dozvedáme sa to z verša: „... v nádeji, že aj samo stvorenstvo bude oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí Božích“ (Rímskym 8:21). Aj celé stvorenstvo je od pádu Adama podrobené v službu porušenia (Rímskym 8:20), teda je porušené a potrebuje vyslobodenie z porušenia. Byť porušený znamená byť podriadený márnosti (Rímskym 8:20). To, čo je *porušené* či *porušiteľné*, je *dočasné, pomínelné a smrteľné* (pozri 1. Korintským 9:25, 15:50-54). Božie slovo dokonca ešte i striebro a zlato tohto sveta nazýva „porušiteľné veci“ (1. Petrov 1:18), pretože všetko, čo je na tomto svete, je dočasné, raz pomínie a bude nahradené večnými a nepomínelnými neporušiteľnými vecami. Od pádu Adama je i sama Zem porušená (Genezis 6:11-12). Celý tento

svet a všetko, čo je na ňom, je dočasné a pominuteľné preto, lebo celý svet je porušený. Preto musí byť celý svet vyslobodený z porušenia. A to je možné jedine skrze vykúpenie v Kristu Ježišovi.

Vykúpenie (oslobodenie) sveta z porušenia

Ako človek je vyslobodený z porušenia jedine skrze vykúpenie v Kristovi, tak aj celý svet (stvorenie), ktorý je dočasný a pominuteľný, pretože je porušený, je vykúpený jedine v Kristovi a jeho obeti. Ako človek je vyslobodený z porušenia skrze nové stvorenie v novom neporušiteľnom nebeskom tele, tak aj svet je vyslobodený z porušenia skrze stvorenie nového neba a novej zeme. Ako telo a krv nemôžu zdediť večnosť, ani padlý porušený svet nemôže zdediť večnosť, ale zahynie. Z toho ale okrem iného vyplýva aj to, že korupciu v tomto svete nie je možné celkom odstrániť ľudskými či zemskými prostriedkami.

Je možné len proti nej bojovať a potlačiť ju. Tešiť sa z úplného odstránenia korupcie sa budú len tí, ktorí vojdú do večného života a budú žiť na novej zemi a v novom nebi.

Myšlienka na záver

Keď sa hneváme na prítomnosť korupcie v našom štáte a našom národe, malo by nás to priviesť k tomu, že nás bude znepokojovať porušenie tohto sveta. Malo by nám to pripomenúť, že tento svet leží v zlom, je pominuteľný a dočasný a jeho koniec je blízko. Svet, v ktorom žijeme, sa nedá zachrániť. Dá sa z neho len vierou v evanjelium Ježiša Krista duchovne uniknúť a tým sa stať občanom nebeského kráľovstva (Filipským 3:20). Tento svet musí zahynúť a musí prísť nový svet, neporušiteľný, v ktorom prebýva spravodlivosť, pravda a láska, a tým je nové nebo a nová zem. Mali by sme tento nový svet očakávať, očakávať druhý príchod nášho Pána a podľa tohto očakávania aj žiť.

Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriaadiť všetky veci.

Filipským 3:20-21

Peter Vajda

Poznámky:

A) Tento verš sa síce špecificky týka času pred potopou, kedy sa hriech na zemi rozmohol až tak veľmi, že sa Boh rozhodol zničiť zem vodami potopy, avšak v širšom zmysle sa týka celej éry sveta pred potopou (od pádu po potopu) a rovnako aj celej éry sveta po potope. To, že sa týka aj sveta po potope, vieme podľa toho, že tak, ako Boh súdil svet pred potopou pre jeho porušenie vodami potopy, bude súdiť aj svet po potope pre jeho porušenie, tentokrát však nie vodou, ale ohňom. Všimnime si v tomto verši, že porušení sú obyvatelia zeme, avšak pre ich porušenie Boh nakladá aj so zemou (sférou, v ktorej prebývajú) ako s porušenou. Boh nesúdil len ľudí, ale vodami potopy súdil aj celú zem, celú sféru ich prebývania. Rovnako tak to bude aj v prípade budúceho súdu ohňom.

Povzbudenie Žalmom 13

Až dokeď, ó, Hospodine?! Či ma zabudneš naveky? Dokedy budeš predou mnou skrývať svoju tvár? Dokedy budem skladat' rady vo svojej duši v noci, trápenie nosiť vo svojom srdci vodne? Dokedy sa bude povyšovať môj nepriateľ nado mnou!? Pohliadni, ozvi sa mi, Hospodine, môj Bože; osviet' moje oči, aby som neusnul na smrť; aby nepovedal môj nepriateľ: Premohol som ho, a plesali by tí, ktorí ma sužujú, keby som sa pohnul.

Žalm 13:2-5

Či sa aj my občas necítíme podobne, ako to opisuje Dávid v tomto Žalme? Opustení, Bohom akoby zabudnutí? Ako by sa nám Boh vzdialil a neodpovedal? Skleslí, strápení vo svojej duši, cítiac sa utlačovaní týmto svetom, prenasledovaní nepriateľstvom bezbožných? Vtedy nám neostáva nič iné len volať na svojho Boha v mene nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista, aby nás posilnil na vnútornom človeku, upevnil vo viere, rozhorlil v Duchu. Lebo naším cieľom a údelom je dobehnúť beh viery až do konca a prevziať víťazné.

V takých časoch, keď klesáme, keď cítíme slabosť, keď máme pocit, akoby sme Bohu ani nepatrili, vtedy potrebujeme naplniť svoju myseľ a srdce slovami, ktorými vrcholí Žalm 13 (verš 6):

„Ale ja sa nadejem na tvoju milosť; moje srdce bude plesat' v tvojom spasení.

Spievať budem Hospodinovi, lebo on dokoná za mňa.“

Kým Dávid hľadel dopredu očami viery na prichádzajúcu spásu, na prichádzajúceho Spasiteľa, my vyznávame vo viere, že je dokonané. Kristus vykonal aj dokončil na kríži dielo našej spásy. Kristus zástupne vykonal za nás aj dokonal pre našu spásu všetko potrebné. Ale aj my, podobne ako Dávid, ešte očakávame. V živej nádeji očakávame vykúpenie nášho tela, vzkriesenie z mŕtvych pri druhom príchode Pána. Očakávajme preto tak, že sa každý deň nadejeme na Božiu milosť. Očakávajme tak, že každý deň budeme plesat' vo svojom srdci v Božom spasení. Očakávajme spievajúc Bohu. Lebo on dokonal za nás, a ešte aj dokoná, keď si nás príde vziať k sebe domov a uvedie nás do osláveného tela.

Redakcia

O Baránkovi

(2) *Tento mesiac vám bude počiatkom mesiacov; prvým vám bude z mesiacov v roku.*

(3) *Hovorte celej obci Izraelovej a poviete: Desiateho dňa tohoto mesiaca si vezmú každý dobytča, podľa domu svojich otcov, dobytča na dom...*

(14) *Ten deň vám bude na pamiatku, a budete ho sláviť ako slávnosť Hospodinovu po svojich pokoleniach; večným ustanovením ho budete sláviť.*

2. Mojžišova 12:1-14

Tento úsek Písma je veľmi dobre známy. Hovorí sa v ňom o jednej z ustanovených Hospodinových slávností pre Izrael. Je dobré si ho pripomenúť, aby sme sa povzbudili a posilnili vo viere.

Hospodin skrže Mojžiša a Árona nariaduje *slávnosť Baránkovu* alebo *hod veľkonočného Baránka*. Hovorí im, že mesiac, v ktorom sa bude sláviť slávnosť Baránkova, im bude prvým mesiacom roka. Z Písma vieme, že toto bol najdôležitejší sviatok v histórii Izraela. A mohli by sme povedať, že aj je, lebo Hospodin v štrnástom verši hovorí, že ten deň, v ktorom bude zabitý baránok, „*ten deň vám bude na pamiatku a budete ho sláviť ako slávnosť Hospodinovu po svojich pokoleniach, veľným ustanovením ho budete sláviť*“.

Dnes vieme, že „Baránok, ktorého zabil“, sa raz zjavil aj na tejto zemi. A keď ho uvidel Ján Krstiteľ – Ježiša, že ide k nemu –, povedal: „*Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta*.“ (Ján 1:29) Krv baránkova bolo to jediné, prečo Boh (Jahve) nesúdil spolu s bezbožnými ľuďmi Egypta aj Izrael. Iba pre preliatu krv baránkovu nezabil všetko prvorodené. Bolo to milostivé preskočenie príbytkov Izraelitov pre baránkovu krv. Písmo dosvedčuje, že *bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenie* (Židom 9:22). Keď Izraeliti donášali obete, práve krv obetovaných zvierat – baránka, alebo to bol niekedy aj kozol či iné zviera – prikryla ich hriechy.

Vieme, že Boh ľuďom odpúšťa hriechy iba pre smrť Pána Ježiša a pre jeho preliatu krv. V Knihe Zjavenie, v piatej kapitole, čítame: „...*spievali novú pieseň a hovorili: Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa a uč-*

nil si nás nášmu Bohu kráľmi a kňazmi, a budeme kralovať na zemi“ (verše 9-10).

Pán Ježiš svojou krvou, keď bol zabitý, nás vykúpil Bohu. Vykúpil nás z našich hriechov. Vykúpil nás svojou krvou. Z každého pokolenia, z každého jazyka, ľudu a národa. Iste to bude veľká radosť, keď sa všetci stretneme v nebi. S mnohými z národov, nielen s našimi blízkymi, na ktorých sa teraz tu tešíme, ale s bratmi a sestrami z mnohých národov. Starozákonných veriacich tam uvidíme, ktorí tiež verili na krv baránkovu. Nebyť preliatia Baránkovej krvi nebolo by ani vykúpenia. Toto je základ spasenia. Ak niekto chce byť očistený od svojich hriechov, má uveriť, že baránkova krv bola preliata aj za neho. Takže aj za mňa tiekla krv z jeho rán. Je to vzácné, ak si toto vierou privlastníme.

Židia museli fyzicky namočiť yzop do baránkovej krvi a potrieť veraje svojich dverí. Nestačilo len zabiť baránka. Museli k tomu priložiť svoje srdce, lebo keby baránkovou krvou nepotreli veraje dverí, tak by nebolo znamenia pre anjela-zhubcu a on by bol pobil aj všetko izraelské prvorodené. Viera srdcom je veľmi osobná vec. Nestačí len nejako rozumovo veriť, že Ježiš existoval, ako som si myslel aj ja, že to stačí na spasenie. Veril som v historického Ježiša. Veril som, že je Božím Synom. Ale to pre moje spasenie nepostačovalo. Až keď som uveril, že jeho krv bola preliata aj za moje hriechy, bol som uistený, že som spasený a znovuzrodený. A tak je to s každým, kto úprimne srdcom uverí, že krv Baránka Ježiša Krista bola preliata aj za jeho hriechy. (*Poznámka redakcie: Pozri článok Mal som 12 rokov... , Solas číslo 52, jeseň 2021, str. 23-25. Autor článku v ňom opisuje svoje obrátenie a znovuzrodenie.*)

Život Božieho dieťaťa sa začína obmytím krvou Pána Ježiša. Ale tam sa to nekončí. Keby sme sa radovali iba z toho – a to je vzácna radosť –, že sú nám odpustené hriechy, je to veľmi málo.

Izraeliti mali nielen zabiť baránka a krvou potrieť veraje dverí, ale ho mali aj jesť. Mali sa z neho najesť. A tu máme jeden krásny obraz. Čo znamená jesť baránka? Verím tomu, že jesť baránka znamená nechať sa Baránkom, Pánom Ježišom, budovať. Budovať vo viere. On povedal: „Ja som ten chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy lačniieť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť“. Skutočne, nebeský Otec túži skrze svojho Syna naplniť duchovné potreby človeka. Túži po tom, aby nikto nežil prázdny život.

Viera nie je iba o očistení od hriechov. Cesta za Pánom Ježišom je aj cesta posväcovania sa, cesta duchovného rastu, cesta budovania sa a dospievania. Si hladný po spravodlivosti? Príď k nemu! Si smädný po láske? On ju uhasí! Ved' on je láska, ako to čítame, že nás miloval, až do konca nás miloval a položil za nás svoj život. Skutočné Božie deti sa sýtia Pánom Ježišom. Svojim učeníkom povedal: „*Ten, kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom.*“ Samozrejme, že to myslel duchovne. Ale čo sa stalo? Je napísané, že mnohí z učeníkov odišli, lebo povedali: „To je tvrdá reč.“ A potom sa pýtal aj tých dvanástich: „A čo, aj vy chcete odísť?“ A vtedy mu Peter povedal: „*Pane, ku komu by sme šli? My sme uverili a poznali, že si ty Kristus, Syn živého Boha.*“ A naozaj, skutoční Ježišovi učeníci, skutočné Božie deti nemôžu bez Pána žiť. Nemôžu žiť bez jeho slov. Sú na ne bytostne odkázaní. Pán Ježiš sa nám stal a stále nám je chlebom života. On

je vodou života. On je ten, kto nasycuje všetky naše duchovné potreby. A viete, nielen duchovné potreby. Keď apoštol Peter, vtedy ešte Šimon, vyznal, že Pán Ježiš má slová večného života a že on uveril a poznal, že Kristus je Syn živého Boha, tak to bolo vzácné. Ale Peter prežíval, že Pán sa nestará iba o jeho duchovné potreby, ale aj o jeho telesné potreby. Apoštol Pavol ďakuje veriacim vo Filipách, že sa starali aj o jeho telesné potreby, že hoci on sa vie postarať sám o seba, je za to vďačný Bohu a hovorí im: „*...mám hojnosť; mám všetkého plno prijímúc od Epafrodita, čo ste poslali, lúbeznú vôňu upokojujúcu, obeť, príjemnú, lúbu a vzácnu Bohu. A môj Boh naplní každú vašu potrebu podľa svojho bohatstva v sláve, v Kristu Ježišovi. A Bohu a nášmu Otcovi nech je sláva na veky vekov.*“ (Filipským 4:18-20) Pán vie, čo potrebujeme. On sa stará aj o naše telesné potreby. Takže máme sa radovať z toho, že naše svedomie je obmyté krvou Baránkovou, ale máme sa aj sýtiť Pánom Ježišom. Jeho slovami. Jeho prítomnosťou.

A kde mali toho baránka jesť? Keď sa vrátíme do 2. Mojžišovej, tak je nám jasné, že baránka mali jesť v spoločenstve. Mali ho jesť ako rodina. Viete, nie sami. Nie jednotlivo, ale spoločne. A to je ďalší krásny obraz, že poznávanie Pána Ježiša sa má diať a deje sa v prvom rade v obecenstve, v rodine. V duchovnej rodine, v cirkvi, v zbore. Nikde lepšie nespoznáme Pána ako v cirkvi, v zbore. Apoštol Pavol píše do Efezu: „*aby ste zakorenení v láske a pevne založení, dokonale vládali pochopiť so všetkými svätými, aká je to šírka a dĺžka, hĺbka a výška, a poznať lásku Kristovu, ktorá prevyšuje rozum, aby ste boli naplnení vo všetku plnosť Božiu*“ (Efezským 3:18-19).

Ak chceme poznávať Pána Ježiša a byť zakorenení v jeho láske, tak to musíme robiť so svojimi bratmi a sestrami, so všetkými svätými. Chceš mať čo najväčšiu radosť z Pána Ježiša? Nikde inde ju nebudeš mať väčšiu ako v spoločenstve svätých. V zbere, v zhromaždení, ktoré ti Boh daroval, aby v ňom budoval tvoju vieru, ale samozrejme, aby si aj ty budoval druhých. Lebo je napísané, že sme ako živé kamene, ktoré sa budujeme v duchovný dom.

Vieme, že Boh vyviedol Izrael z Egypta preto, aby mu s láskou mohol slúžiť. Nie iba to, aby sa Pán Boh o nich staral. Samozrejme, že sa chcel o nich starať a stará sa aj o nás, lebo nás miluje, ale on túži, aby odpoveďou našej lásky boli duchovné obete, ktoré budujú druhých. A keď to tak je, tak telo Kristovo prospieva a my poznávame Pána Ježiša. Poznávanie nie je len racionálne, že vieme citovať verše naspamäť. Samozrejme, aj to je dôležité, ale v Písme sa hovorí o štyroch rozmeroch Kristovej lásky: šírka, dĺžka, hĺbka a výška. V besiedke sme radi spievali pieseň „Láska Kristova je tak(á) nádherná“.

Izraeliti mali byť toho svojho baránka tak, že mali mať svoje bedrá prepásané: „*A takto ho budete mať: svoje bedrá budete mať prepásané, svoju obuv na svojich nohách a svoju palicu vo svojej ruke, a budete ho mať v spechu; to je pesach Hospodinov.*“ (2. Mojžišova 12:11) Z Písma o duchovnej výzbroji vieme, že bedrami sa myslia hlavne bedrá našej mysle. Aby naša myseľ bola upevnená, zviazaná Božími pravdami. Aby sa naše mysle nejakým neporušili a neodvrátili od čistoty, úprimnosti, prostoty voči Kristovi a aby nás satan nezviedol nejakým

bludným učením. Pán nás chce budovať a chce, aby sme premýšľali nad tým, čo je čisté, čo je sväté. Aby sme rozmýšľali nad jeho pravdami, a tak poznávali jeho lásku.

O jedení baránka sa ďalej hovorí, že ho mali byť tak, že mali mať obuv na svojich nohách a palicu vo svojej ruke. Verím tomu, že palica v ruke a obuv na nohách je symbolom toho, že na tejto zemi sme pútnikmi. Písmo hovorí, že my nemáme trvalé miesto na tejto zemi, ale náš domov je v nebi, odkiaľ očakávame nášho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. Takže ak naozaj chceme mať radosť z Pána Ježiša Krista, ak sa chceme duchovne budovať, duchovne sýtiť, máme pamätať na to, že sme len pútnikmi na tejto zemi.

Apoštol Peter, keď písal do zboru veriacich a oslovoval ich ako pútnikov, tak ich vyzýva k tomu, aby žili svätý život. A o tom hovoria nekvasené chleby. Kvas je symbolom alebo obrazom hriechu a nekvasené chleby sú obrazom čistoty, obrazom toho, čo nie je hriechne. Čítame o tom v 1. liste Korintským: „*Vyčistite starý kvas, aby ste boli novým cestom, tak ako ste nenakvasení. Lebo veď i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus. A tak svätme, nie v starom kvase ani v kvase zlosti a nešlachetnosti, ale v nekvasenom čistoty a pravdy*“ (5:7-8). Aj na inom mieste nás Božie slovo povzbudzuje k čistote a svätosti: „*A tak zložiac každú zlosť a každú lešť a pokrytectvá a závisť a všetko ohováranie, ako priam teraz zrodené nemlumníatka žiadostiví buďte mlieka bezo ľsti, Božieho slova, aby ste ním rástli na spasenie.*“ (1. list Petrov 2:1-2) Áno, toto sú nekvasené chleby. Pán túži, aby sme takto premýšľali, aby sme takto žili, aby sme, duchovne povedané, jedli nekvasené chleby.

Na záver už len v krátkosti spomením, prečo baránok mal byť pečený, a nie surový ani varený. Prečo baránok mal prejsť ohňom. Oheň je symbolom súdu alebo skúšok. Pán Ježiš na golgotskom kríži prešiel ohňom Božieho súdu a satan na ňom nič nenašiel. On z tohto ohňa súdu vyšiel ako čistý a ako dokonalá a vzácna obeť Bohu. Horké zeliny hovoria o tom, že utrpenie, ktoré musel za nás podstúpiť, bolo naozaj horké.

Milí bratia a sestry, pamätajte na to, že nie sme vykúpení ani zlatom ani striebrom, čo sú isto vzácne veci, ale o čo vzácnejšou krvou nepoškrvnené-

ho a bezvadného Baránka Krista. Boh veľmi túži, aby sme sa radovali z toho, že sme vykúpení. Aby sme sa duchovne sýtili Pánom Ježišom Kristom a mali tak účasť na ňom samom, aby sme tú účasť mali v duchovnej rodine, ktorou je cirkev a teda zbor, zhromaždenie, do ktorého chodíme a aby naša účasť bola účasťou tých, ktorých mysle sú opášané láskou a Božou pravdou, pamätajúc na to, že nemáme na tejto zemi zostávajúce miesto, ale že sme tu pútnikmi a že očakávame nášho drahého Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.

Michal Súčan

Čas na pokánie

Máme čas na pokánie. Možno niekomu zvláštne znie veta: *Čas máme vo svojej ruke*. Sú ľudia, ktorí by o tomto viedli veľké diskusie, tvrdili by, že čas sa predsa nedá nejakým spôsobom chytiť, nahmatať, zadržať. To, čo meria čas, hodiny, môžeme chytiť do ruky. Môžeme nastaviť hodinové ručičky alebo na displeji čísla, ktoré sa tam zobrazujú, ale v pravom zmysle slova je to veľmi pravdivá veta. *Čas máme vo svojej ruke*.

Boh je ten, ktorý dal čas. Keď to chceme viac zdôvodňovať, tak hovoríme, že on je večný, on je od vekov na veky, ale pre nás, pre náš ľudský život tu, na tejto zemi, dal v svojom stvorení Slnko a Mesiac a dal ich na určovanie času, na vymedzenie dňa a noci, na dni a na roky. Iné veci z prírody hovoria o čase ako o ročných obdobiach, ako je zima a leto. Avšak týmto sa teraz nechceme zaoberať. To, na čo chceme poukázať, je čas v zmysle, ako využiješ dobu, ktorú ti Pán Boh dal na tejto zemi pre tvoj život. Čo urobíš s časom, ktorý ti Boh vymeral, lebo on o tvojom čase rozhoduje.

O tom, či sa niekomu narodí dieťa, sa ako tak dá rozhodovať, ale jeho ďalší život je už plne v Božej ruke. Keď zomrie niekto

veľmi mladý, ľudia povedia: „Nemal čas ešte ani na to a na to“, a niektorí dokonca povedia: „Nemal čas sa stretnúť ani s Pánom Bohom“. Toto vôbec neobstojí. Sú ľudia, ktorí otvorene povedia, a neraz som to počul: „Nechajte si to vaše náboženstvo. Potom, keď budem na dôchodku, potom sa budem tým zaoberať.“ Žijem s dôchodcami a viem, že málokto sa zaoberá týmito vecami. Všetličiť iným, ale Pánom Bohom a otázkou večnosti sa zaoberá málokto.

V Božom slove čítame, že Židia chceli viackrát zabiť Ježiša Krista. Viete, prečo? On prišiel ako svetlo na tento svet, aby sa ukázali a zjavili zlé skutky, ktoré ľudia robia.

Čo urobí ten, ktorý chce robiť zle? Buď koná skryte, potme alebo toho,

ktorý je výčitkou jeho svedomia alebo brzdou bujarej oslavy, tak toho radšej ani nepozve na takéto stretnutie. Uvediem veľmi malý príklad zo svojho života. Pracoval som na jednom pracovisku, kde bola kolegyňa, ktorá často používala neslušné slová. Vbehla do kancelárie, ale iná jej potichu povedala: „Marcela, Vlado je tu“, a keď ma zbadala za rysovacou doskou, rýchlo si zakryla ústa. Zastavilo ju to, zrejme mala ešte trochu hanby, lebo človek vie, že hovorí zle. Človek to vie, ale zabúda, že bude musieť vydať počet zo svojho života, zo svojich slov a zo svojich skutkov.

Raz, pred sviatkom stánkov, rodní bratia povedali Ježišovi, aby išiel z Galiley do Judska a zjavil sa svetu. On im odpovedal: „...*Môj čas nie je ešte tu, ale váš čas je vždycky hotový*“ (Ján 7:6). K čomu bol ich čas vždycky hotový? Čas tých, ktorí neveria v Krista, je vždy hotový k tomu, aby sa obrátili, učinili pokánie a uverili v Ježiša ako Krista Spasiteľa. Ani jeho vlastní bratia totižto neverili v neho (verš 5) ako v Božieho Syna.

Človek sa narodí v hriechu a žije v hriechu. Za to nesie a bude niesť následky, ak sa v pokání neobrátí k Bohu. Avšak je tu daný aj čas, ktorý sa spája so slovom „teraz“: „*V príhodný čas som tá počul a v deň spasenia som ti pomohol. Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!*“ (2. Korintským 6:2) Máme jedno príslovie, v ktorom sa hovorí: „Zajtra, zajtra len nie dnes...“ Zajtra, zajtra, len nie dnes, alebo: *len nie teraz*. Keď človek počuje Boží hlas, ktorý ho volá ku spaseniu a on odpovie: „Zajtra, nie dnes, nie teraz!“ znamená to vypustiť zo svojich rúk to najdrahšie, čo človek môže mať. Znamená to nevyužiť čas na záchranu

a spásu svojej duše. Písmo nás upomína: „*Preto, ako hovorí Svätý Duch: Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svojich srdc...*“ (2. Korintským 3:7-8).

Pán Ježiš svojim bratom vtedy povedal „...*Môj čas nie je ešte tu*“. Čas jeho smrti ešte neprišiel, ešte nenastal. On sa nevyhýbal smrti. Naopak. Kto číta Božie slovo, tak dobre vie, že cieľom príchodu Ježiša Krista na tento svet bolo, aby zomrel. Aby doniesol obeť zmierenia na potupnom dreve, aby bol zlorečený, aby zobral na seba naše viny a naše nepravosti, aby bol Božou spravodlivosťou súdený a zomrel namiesto nás. On to vedel veľmi dobre. V Božom slove čítame, že ešte pred založením sveta je tu reč o Baránkovi, ktorým bol Ježiš Kristus, ktorý mal doniesť obeť zmierenia, preliať svoju krv a sňať hriech sveta: „...*Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!*“ (Ján 1:29) To bolo Pánovi jasné. Avšak keď ho Židia chceli zabiť iným spôsobom, na iných miestach, čím vlastne ho chceli len fyzicky zlikvidovať, tomu sa on vyhýbal. Vyhol sa, a veľmi úspešne, všetkým pokusom odstrániť ho. Treba rozumieť, že v prvom rade to bol satan, ktorý chcel zmariť jeho vykupiteľské dielo. Avšak v konečnom dôsledku chce, aby nebola Golgota, aby nebol kríž, aby nebola smrť Božieho Syna, Ježiša Krista z Nazareta taká, aká má byť podľa Písem a za tým cieľom, ktorý mala jeho smrť podľa Písem priniesť. Ježiš sa všetkým iným pokusom zabiť ho vyhol, lebo mal zomrieť na kríži na Golgote.

Z Písma sa dozvedáme, že bolo mnoho tých, ktorí v neho neverili. Znovu si položme otázku: „V čo neverili?“ Šiesta kapitola evanjelia podľa Jána ku koncu hovorí o tom, čo bolo tiež dôvodom toho, prečo mnohí, ktorí ho počúvali, odišli od

neho. Títo povedali: „*To je tvrdá reč; kto ju môže počúvať?!*“ (Ján 6:60) Potom sa Pán opýtal tých svojich najbližších: „*Či azda i vy chcete odísť?*“ (verš 67) Šimon Peter odpovedal za všetkých: „*...Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš*“ (verš 68). Vidíme, ako to je? Pre niekoho to bola tvrdá reč. Obracia sa chrptom k Spasiteľovi, odchádza preč. Zanedbal, premárnil ten svoj čas. Nevyužil ho. Avšak sú iní, o ktorých je tu zmienka: „*my sme uverili, že ty máš slová večného života*“. A my sme uverili a poznali, že si ty Kristus, ten Syn živého Boha. V toto treba veriť a v nič iné, že on je Boží Syn a že on prišiel na tento svet v plnosti času, aby vykonal niečo, čo môže rozhodnúť pozitívnym spôsobom o mojej a tvojej večnosti. Ako je rozhodnuté o mne je mi jasné, lebo „*tým, ktorí ho prijali, dal právo a moc, stať sa deťmi Božími*“. Ale čo s tými, ktorí to odmietnu? Ktorí *dnes*, ktorí *teraz* nevyužijú svoj čas na spasenie? Zajtra ten čas už nemusí byť.

O čase sa hovorí, že je neúprosný. Avšak dnes je tu ešte Božia milosť, ktorá

volá. Volá k tomu, aby bolo otvorené srdce človeka, aby každý otvoril svoje srdce nie pre veci tohto sveta, dočasné, márne, ale pre veci večnosti. Aj veci tohto sveta sú pre nás síce potrebné a užitočné, ale z pohľadu večnosti je to všetko nič. To najdôležitejšie, to jediné potrebné je to, na čo sa pýtal ten zúfalý žalárnik v meste Filipi, keď v dôsledku zemetrasenia sa stalo, že brány žalára sa pootvárali. On mal strach, že väzni ušli. Chcel spáchať samovraždu, lebo pre neho to bola strašná situácia. A vtedy počuje slová: „*neurob si nič zlého, všetci sme tu, nikto z väzňov neušiel*“. On sa opýtal: „*Páni, čo mám činiť, aby som bol spasený?*“ (Skutky 16:27-30) Vtedy počul to krátke, jednoduché slovo, ktoré rozhodlo o jeho prítomnosti, ďalších dňoch a o jeho večnosti: „*Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoja dom*“ (verš 31).

Toto je to jediné, čo je potrebné pre spasenie. Toto je to, čo Boh hovorí k ľuďom aj teraz, dnes.

Vladimír Azor

Večný odpočinok

Čo bude to, keď život strastí skončí,
keď v odpočinok večný vojdeme,
noc plačlivá keď naveky sa minie,
keď s Tebou, Pane, večne budeme!

Čo bude to, keď nebude už bojov
a Tvoji svätí, rozptýlení dnes,
tam budú všetci ako Ty náš Pane,
po Tvojom boku spolu – aký ples!

Čo bude to, keď žiaľu deň už zájde
a navždy prchne smútku chmúrny tieň,
my jasnú večnosť s Tebou prežijeme,
mier dokonalý v dokonalý deň.

Čo bude to! Ó ako tešíme sa,
dnes chvála už sa zo srdc vylieva,
však Tvoju tvár keď v sláve uvidíme,
ó, aký spev to ľud Tvoj zaspieva!

A. Rossová

List Židom kapitoly 5 až 7

Veľkňaz nášho vyznania

Preto, svätí bratia, účastníci nebeského povolania, hľad'te na apoštola a veľkňaza nášho vyznania, na Krista Ježiša

Židom 3:1

List Židom podrobne vykladá, prečo sa stal a v akom zmysle je Pán Ježiš Kristus naším Veľkňazom.

Zároveň dáva do kontrastu úlohu starozmluvného prostredníckeho kňazstva a úlohu Krista ako Veľkňaza. Vykladá aj to, prečo definitívne zanikla prostrednícka úloha kňazov braných z ľudí.

Veľkňaz pravého Božieho ľudu

Pán Ježiš Kristus sa stal a je Veľkňazom Božieho ľudu, Cirkvi zo Židov i pohanov. Je Veľkňazom nášho vyznania: „*Preto, svätí bratia, účastníci nebeského povolania, hľad'te na apoštola a veľkňaza nášho vyznania, na Krista Ježiša*“ (Židom 3:1). Za Veľkňaza ho ustanovil sám Boh (Židom 3:2). Je spoľahlivým a verným Veľkňazom, ktorý nezlyhá (Židom 3:2). Je to dokonalý Veľkňaz, pretože je Božím Synom a zároveň je Synom človeka. Boha reprezentuje pred ľuďmi ako Boží Syn. Ľudí reprezentuje pred Bohom ako Syn človeka. Aby mohol byť takýmto Veľkňazom, musel sa stať človekom a prísť na svet v tele: „... *pre čo bol podľný byť vo všetkom pripodobnený bratom, aby bol milosrdným a verným veľkňazom čo do vecí u Boha, aby zmieril hriechy ľudu. Lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže spomáhať pokúšaným*“ (Židom 2:17-18). O žiadnom inom kňazovi Božieho ľudu nikdy neplatilo

to, čo o Kristovi, že je veľkňazom, ktorý prenikol nebesia, že je Božím Synom v jedinečnom zmysle: „*Keď teda máme takého veľkého veľkňaza, ktorý prenikol nebesia, Ježiša, Syna Božieho, držíme vyznanie*“ (Židom 4:14). A práve vďaka tomu, akého Veľkňaza máme, môžeme smelo pristupovať ku trónu milosti (Židom 4:15-16): „*Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu. Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas.*“

Veľkňaz, ktorý dal sám seba ako obeť za hriech

Úlohou veľkňaza je, aby ako Bohom ustanovený (Židom 5:4) zastupoval ľudí pred Bohom a donášal za ľudí dary a obeti za hriechy (Židom 5:1): „*Lebo každý veľkňaz, braný z ľudí, ustanovuje sa za ľudí čo do vecí u Boha, aby donášal dary a obeti za hriechy.*“ Takýto veľkňaz sa vyberá spomedzi ľudí (verš 2) a ako človek dokáže súciteľne a s porozumením ľudí aj zastupovať: „... *ktorý by po miere mohol cítiť s nevedomými a blúdiaci-mi, keďže je aj sám obňatý slabosťou*“ (verš 2). Keďže aj sám tento veľkňaz je len smrteľný človek a trpí slabosťou a telesnosťou, musí donášať obeť nie-

len za ľud, ale aj sám za seba: „... a pre ňu (slabosť a telesnosť) je povinný, ako za ľud, tak i za seba donášať obeti za hriechy“ (verš 3). Kristus ako jedinečný Veľkňaz je jedinečný v tom, že aj keď sa stal človekom, aby mohol súcítiť s našimi slabosťami a správne nás zastupovať pred Bohom, bol bez hriechu. Preto nepotreboval donášať obeti za svoje hriechy na rozdiel od veľkňazov braných z ľudí. Kristus ako veľkňaz nebol vzatý z ľudí, stal sa človekom, aby sa mohol stať jedinečným Veľkňazom.

Kristus je jedinečný Veľkňaz, pretože nielen že nepotreboval donášať obeť za svoje hriechy, ako iní veľkňazi museli donášať, ale pretože sám seba dal ako obeť za hriech svojho ľudu, čo žiaden veľkňaz braný z ľudí nemohol urobiť. Keďže hriech sa stal v tele, aj potrestaný musel byť v tele. Ak mal Kristus sám seba dať ako obeť za hriech, musel sa ako večný Boží Syn (verš 5) stať človekom a prísť na svet v tele: „Ktorý vo dňoch svojho ľudského tela so silným krikom a so slzami obetou doniesol prosba a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrti, a bol vyslyšaný pre svoju bohobojnosť, on, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel, a súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia“ (Židom 5:7-9). Preto je veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho (verše 5:6, 5:10, 6:20, 7:17, 7:21). Kristovo veľkňazstvo nezaniklo jeho smrťou, pretože nebol obyčajným smrteľným človekom, ale je veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho (Židom 6:20, pozri aj kapitolu 7). Kristus ako Veľkňaz, ktorý zostáva veľkňazom navždy, je naveky kráľom spravodlivosti a kráľom pokoja (Židom 7:2).

Nedostatočnosť starozmluvného kňazstva

To, že Kristus je jedinečným Veľkňazom, veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho, znamená, že je jedinečným spôsobom vyšším Veľkňazom než levítske kňazstvo a veľkňazi braní z ľudí. Siedma kapitola Listu Židom to vysvetľuje cez duchovný princíp, podľa ktorého kňazi braní z ľudí (levítske kňazstvo), ktorí berú desiatok od ľudu na bohoslužbu, sami zaplatili desiatok skrze svojho otca Léviho a skrze Abraháma kňazovi najvyššieho Boha, Melchisedechovi (verše 7:1-11), ktorý je „bez otca, bez matere, bez rodoslovia nemajúc ani počiatku dní ani konca života, ale súc pripodobnený Synovi Božiemu zostáva kňazom navždy“ (verš 7:3).

Izraelský národ dostal zákon (zmluvu Mojžišovho zákona) a podľa zákona aj kňazov, levítske kňazstvo (7:1-11). Prostredníctvom levítskeho kňazstva bol ľudu predkladaný zákon (verš 7). Ako zákon, tak aj kňazstvo boli prostriedkami spásy pre izraelský národ. Slúžili „na dokonalenie ľudu“ (verš 11). Ak by tieto prostriedky boli ľud naozaj aj zdokonalili, ľud by bol pred Bohom „dokonalý“, čo znamená spravodlivý, svätý a prijatý, a bol by vošiel do večného života (bol by vošiel do odpočinku). Tieto prostriedky dokonalenia však boli nedokonalé, nedokázali ľud zdokonaľiť (spasiť). V siedmej kapitole Listu Židom je to vyjadrené rečníckou otázkou: „Ak teda bolo dokonalenie levitským kňazstvom – lebo izraelský ľud dostal na jeho základe zákon –, načo bolo potom ešte treba, aby povstal iný kňaz, podľa poriadku Melchisedechovho, a nie aby sa volal podľa poriadku Áronovho?“ (verš 11).

Účelom siedmej kapitoly Listu Židom je vysvetliť, že starozmluvné kňazstvo, čiže kňazi braní z ľudí, plnili len dočasnú úlohu a nedokázali ľud zdokonaľiť, rovnako ako zákon (mojžišovská zmluva skutkov) nedokázal ľud zdokonaľiť, pretože nedokázal dať život (Galatským 3:21, pozri aj Rímskym 10:5; Filipským 3:9). Starozmluvné kňazstvo bolo len nedokonalým predobrazom prichádzajúceho dokonalého, konečného, večného a dostatočného, jediného skutočného Vel'kňaza, Božieho Syna, Ježiša Krista. Rovnako tak aj zákon, ako zmluva zákona, nedokázal spasiť, bol len pridaný pre prestúpenia (Galatským 3:19) a slúžil ako pestún (vychovávateľ) vedúci k Vel'kňazovi Kristovi^{A)} (Galatským 3:24-25). S Kristom prišla Nová zmluva a nový zákon. Už siedma kapitola Listu Židom prepája porovnanie *starozmluvného kňazstva* a *Krista ako Vel'kňaza* s porovnaním *Starej zmluvy* (mojžišovskej zmluvy skutkov) a *Novej zmluvy* (zmluvy povahy milosti, postavenej na Božích zaslúbeniach a na Božej prísaha). Podrobne otázku zmluvy potom rozvinú kapitoly 8 až 10. Ale už tu v siedmej kapitole je to vyjadrené zreteľne (Židom 7:12): „*Lebo keď sa zamieňa kňazstvo, nevyhnutne sa deje i záměna zákona.*“ Starozmluvné kňazstvo je nerozlučne spojené s mojžišovskou zmluvou skutkov. Vel'kňaz Kristus je nerozlučne spojený s Novou zmluvou milosti. S príchodom Krista zaniklo aj kňazstvo brané z ľudí, skončila úloha kňazov, ktorí mali chrámovú službu, ktorí donášali obete za ľud. Skončila navždy úloha kňazov braných z ľudí – sprostredkovať ľudu spasenie. A to sa netýka len izraelského národa či súčasného židovstva, platí to univerzálne. Kristus

zostáva Vel'kňazom nášho vyznania aj po jeho nanebovzatí až naveky. Popri ňom ako Vel'kňazovi neexistuje žiaden priester, žiadna možnosť pre kňazov braných z ľudí, aby tu na zemi plnili akúkoľvek úlohu sprostredkujúcu ľuďom spásu. Kristovu vel'kňazskú službu nemožno doplniť zemskou službou ľudských kňazov. Tento univerzálny princíp oživila v histórii cirkvi reformácia a stal sa známym ako „*Solus Christus*“ („jedine Kristus, „iba skrze Krista“).

Predobrazné nedokonalé, nedostatočné kňazstvo bolo s príchodom Krista nahradené dokonalým a dostatočným Vel'kňazom. Zákon, mojžišovská zmluva skutkov, v ktorej spása bola skrze skutky zákona, bol nahradený Novou zmluvou postavenou na Božej milosti (jedine z milosti – *Sola Gratia*), v ktorej spása je skrze vieru samotnú bez skutkov zmluvy zákona (jedine vierou – *Sola Fide*).

To najdôležitejšie posolstvo z výkladu toho, že Kristus je jedinečný Vel'kňaz, *vel'kňaz podľa poriadku Melchisedechovho*, je to, že Kristus je konečným a dokonalým a najmä dostatočným vel'kňazom. Čo do spásy Božieho ľudu, k jeho vel'kňazskej službe nie je možné pripojiť ako doplnok službu kňazov braných z ľudí ani nie je možné vrátiť sa k náboženstvu sprostredkovanému službou kňazov braných z ľudí, ani nie je možné vrátiť sa za účelom spásy pod zmluvu zákona (spasenie na základe skutkov, prípadne spasenie z viery plus skutkov).

Kňazi zmluvy zákona – Vel'kňaz zmluvy milosti

Zatiaľ čo kňazi braní z ľudí podľa Mojžišovho zákona boli prostredníkmi

spasenia na základe zmluvy skutkov (Starej zmluvy, mojžišovskej zmluvy), Kristus ako Veľkňaz je prostredníkom a ručiteľom Novej zmluvy postavenej na milosti Božích zaslúbení: „... *natoľko i lepšej zmluvy stal sa Ježiš ručiteľom*“ (Židom 7:22). Kňazi bráni z ľudí boli nedokonalí a nedokázali sprostredkovať spásu: „*A tamtí sa stali viacerí kňazmi preto, že im smrť prekážala trvať navždy: ale on preto, že trvá na veky, má na iného neprechodné kňazstvo, večné, prečo aj môže vždycky dokonale spasit' tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa prihováral za nich. Lebo nám i svedčalo mať takého veľkňaza, svätého, prostého zla, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov a ktorý sa stal vyšším nad nebesia, ktorý nepotrebuje každého dňa ako najvyšší kňazi, obetovať obeti najprv za svoje vlastné hriechy a potom za hriechy ľudu. Lebo to učinil raz navždy tak, že obetoval sám seba. Lebo zákon ustanovuje za najvyšších kňazov ľudí, ktorí majú slabosť, ale slovo prísahy, ktorá sa udiala po zákone, ustanovuje Syna, zdokonaleného na večnosť*“ (Židom 7:23-28). Jedine Kristus (*Solus Christus*) dokáže dokonale spasit': „... *prečo aj môže vždycky dokonale spasit' tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa prihováral za nich*“ (verš 25). Kristovo kňazstvo je neprenosné, nemôže byť prenesené na ďalšieho spolu-prostredníka Krista (či medzi-prostredníka, prostredníka medzi človekom a Kristom), na kňaza braného z ľudí, lebo Kristus je stále živý a žije na veky, navždy: „... *ale on preto, že trvá na veky, má na iného neprechodné kňazstvo, večné*“ (verš 24).

Kristus je nielen *dokonalý Veľkňaz*, ale doniesol aj *dokonalú obeť za hriech*, jednorazovú a dostatočnú, ktorú netreba opakovať, pretože je dostatočná, je raz a navždy: „... *ktorý nepotrebuje každého dňa ako najvyšší kňazi, obetovať obeti najprv za svoje vlastné hriechy a potom za hriechy ľudu. Lebo to učinil raz navždy tak, že obetoval sám seba*“ (verš 27).

Obete v novozmluvnej ére

Od Kristovej obete na kríži a od jeho nanebovzatia inauguroval Boh éru milosti, éru Novej zmluvy. S touto inauguráciou skončila zmluva zákona, bola nahradená zmluvou milosti, Novou zmluvou. S touto inauguráciou skončila úloha kňazov braných z ľudí, skončila chrámová služba, skončili obete, ktoré bolo potrebné prinášať neustále, opakovane. Všetky tieto prostriedky skončili preto, lebo sa naplnili Kristom a v Kristovi. Boli predobrazné a v ére pred príchodom Krista na neho len poukazovali a pripravovali ľud na jeho príchod. Kristova obeť na kríži je obetou raz a navždy a je dostatočná pre vykúpenie a spasenie. To je veľký odkaz Listu Židom. Ku Kristovej obeti nemožno pridať žiadnu inú neustále sa opakujúcu obeť.

Hrozba odpadnutia od tejto pravdy evanjelia hrozila najmä Židom, ktorí boli storočia pod zmluvou zákona. List Židom ich pred týmto odpadnutím varuje. História cirkvi však ukázala, že táto hrozba je rovnako reálna aj v prípade uverivších z pohanov. Storočia kresťanskej viery priniesli aj náboženstvo, ktoré je hojne rozšírené po celom svete, v ktorom sa učí a verí a praktizuje, že Kristovu obeť je pre

spásu duše nevyhnutne potrebné neustále opakovane donášať, a to nekrvavým spôsobom (v omši/eucharistii). V tomto náboženskom systéme túto opakovanú obeť prinášajú kňazi braní z ľudí, ktorí sú údajne na túto spásu sprostredkujúcu úlohu vysvätení. Takáto vierouka a takáto prax predstavuje podľa Písma, špecificky podľa Listu Židom, odpadnutie od evanjelia, odpadnutie od Krista, odpadnutie od milosti, odpadnutie od spásy.

Po prvé, Kristova obeť je dostatočná a je raz a navždy, preto nie je možné opakovať ju akýmkoľvek spôsobom ani k nej nič pridávať. *Po druhé*, obeť, ktorá má očisťovať od hriechu (opakovaná zvieracia obeť v ére Starej zmluvy), či obeť, ktorá dokonale očistila od hriechu raz a navždy (Kristova obeť na kríži), musí byť krvavá, pretože bez preliatia krvi nedeje sa odpustenie hriechov (Židom 9:7, 9:18, 9:22). *Po tretie*, ako by mohli opakovane donášať akúkoľvek obeť, ktorá má mať spásu sprostredkujúcu funkciu, kňazi braní z ľudí, keď s príchodom Krista nadobro zanikla funkcia kňazov braných z ľudí?

Kňazi v novozmluvnej ére

Božie slovo, špecificky List Židom, kladie veľký dôraz na to, že Kristus je taký Veľkňaz, ktorý má na iného neprechodné kňazstvo. Storočia kresťanskej viery priniesli aj náboženstvo, ktoré je hojne rozšírené po celom svete, v ktorom sa učí a verí a praktizuje, že Kristus má na zemi svojho „námestníka“, inými slovami zemského veľkňaza. Toto učenie i prax je v rozpore s Božím slovom. Predstavuje podľa Listu Židom odpadnutie od evanjelia, odpadnutie od Krista,

odpadnutie od milosti, odpadnutie od spásy. Rovnako aj učenie, podľa ktorého v tomto náboženskom systéme existujú kňazi (braní z ľudí), ktorí vysluhujú ľudu spásu. Je to prax, ktorá znamená odpadnutie od Krista, odpadnutie od zmluvy milosti.

V tomto náboženstve sa verí aj tomu a praktizuje sa aj to (modlitby k Márii), že Mária, matka Ježišova, je tiež spoluprostredníčka či medzi-prostredníčka (prostredníčka medzi človekom a Kristom) spasenia, pretože sa aj po smrti prihovára za veriacich (veriacich v tento náboženský systém). Podobne sa v tomto náboženstve verí aj tomu a praktizuje aj to (modlitby k svätým), že aj svätí (svätí ako špeciálna kategória veriacich v tomto náboženskom systéme) sa po svojej smrti prihovárajú za veriacich (veriacich v tento náboženský systém). Božie slovo v Liste Židom je veľmi špecifické v tom, že kladie dôraz na to, že Kristus je jediný Príhovorca u Boha za veriacich (veriacich v evanjelium), pretože on jediný prenikol nebesia a sedí po Božej pravici. To neplatí ani o Márii, ani o tých údajných svätých, pretože nikto z nich sa nestal veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho.

Sväté kňazstvo Novej zmluvy

Pripomeňme si, že mojžišovská zmluva, zmluva zákona, garantovala ako zmluvnú odplatu okrem iného aj to, že ak Boží ľud túto zmluvu dodrží (zachová) a bude podľa zákona poslušný, stane sa ako národ kráľovským kňazstvom. Teda celý ľud, všetci do jedného, budú Bohu kňazmi (2. Mojžišova 19:6). To je kňazstvo v inom zmysle ako levítske kňazstvo. Izraelský národ sa však nestal

týmto kráľovským kňazstvom pre svoju neposlušnosť zmluve zákona.

Týmto *kráľovským kňazstvom, svätým kňazstvom* sa stali všetci uverivší v evanjelium, čiže Cirkev zo Židov i pohanov: „*Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud, určený byť Božím vlastníctvom, aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal zo tmy do svojho predivného svetla*“ (1. Petrov 2:9, pozri aj 2:5). Toto *sväté kňazstvo* je *svätý národ*, čiže celý pravý skutočný Boží ľud, pravý skutočný duchovný chrám (duchovný dom – 1. Petrov 2:5). Má nasledovné úlohy, funkcie či poverenia: *obetovať duchovné obete* (1. Petrov 2:5), čiže obeť chvály a obeť vlastného (nového) života, *zvestovať evanjelium* (zvestovali cnosti toho, ktorý nás povolal z tmy do svojho predivného svetla – 1. Petrov 2:9).

Toto sväté kňazstvo nie je len nejaká údajne vysvätená podskupina veriach. Sú to všetci vierou spasení. Ani nemá údajnú spásu sprostredkujúcu úlohu, okrem zvestovania evanjelia. Ani neprináša žiadnu opakujúcu sa obeť so spasiteľnou funkciou. Neustále prináša len obeť chvály (Židom 13:15).

Historický odkaz a dnešok – kňazi braní z ľudí – odpadnutie od evanjelia

Presne takýto návrat pod zmluvu zákona (zmluvu skutkov) a pod spásu-sprostredkujúcu (prostrednícku) službu kňazov braných z ľudí, ktorí vysluhujú spasenie, pred ktorým dôrazne varuje a vystríha List Židom, sa historicky počas storočí v cirkvi udial a znamená odpadnutie od evanjelia, odpadnutie od Krista. Znamená naplnenie tých varovaní a výstrah, ktoré sú uvedené

a podrobne vyložené v Liste Židom a varujú uverivších pred takýmto odpadnutím. Toto odpadnutie nazývajú „nejako prejsť pomimo“ a „zanedbanie toho veľkého spasenia“ v Kristovi. Historicky sa náprava diala najmä prostredníctvom reformácie a doktríny *Solus Christus* (jedine Kristus), ktorá znamená, že ku Veľkňazovi nášho vyznania, Kristovi, nie je možné pridať kňazov braných z ľudí, ktorí by spoločne s Kristom boli prostredníkmi spásy Božieho ľudu.

Záverečné zhrnutie

Hlavne Židom, ktorí dostali chrám, ktorí dostali zákon, ktorí dostali levitské kňazstvo, ktorí dostali obetný systém, hrozilo nebezpečenstvo, že aj po príchode Krista sa naďalej budú spoliehať na tento starozmluvný náboženský systém, alebo budú jeho prvky kombinovať s vierou v Krista. Aj uverivším (v Krista) zo Židov hrozilo nebezpečenstvo, že sa budú vracat' pod Starú zmluvu a jej prostriedky spásy. To však znamená odpadnutie od Krista, odpadnutie od evanjelia, „prejdenie pomimo“, „zanedbanie spasenia“, odpadnutie od milosti. Účelom celého Listu Židom je vystríhať pred touto hrozbou, napomínať a viesť k viere, v ktorej Kristus je jediný Veľkňaz, jediný prostredník spásy, ku ktorému nemožno pridať nikoho ďalšieho a k jeho dielu spásy nič ďalšie. Kristus priniesol seba ako obeť raz a navždy. Jeho obeť nemožno opakovať. Jeho obeť je dostatočná, nemožno k nej nič pridávať ako podmienku spásy.

Tí, ktorí veria, že pre spásu je potrebné, aby kňazi braní z ľudí nekrvavým spôsobom dookola a donekonečna opa-

kovali obeť Krista, odpadli od pravdy, prešli pomimo a minuli sa prevel'kého odpadli od viery, odpadli od Krista, spasenia v Kristovi.

Lebo keď sa zamieňa kňazstvo, nevyhnutne sa deje i zámena zákona.
Židom 7:12

Peter Vajda

Poznámky

A) Pre podrobnejší a hlbší výklad toho, v akom zmysle je zákon ako zmluva skutkov (Mojžišov zákon, mojžišovská zmluva) pestúnom vedúcim ku Kristovi, odporúčame čitateľovi článok „Pestún vedúci ku Kristovi“ (*Solas* číslo 36, jeseň 2017), <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/pestun-veduci-ku-kristovi>

M. W. Biggs

Listy Petra – 1. časť

Predslov

Listy Petra majú typický hlas pre mladého veriaceho, lebo jeho služba sa týka hlavne Božieho kráľovstva. Utrpenie je prítomný podiel a budúca prichádzajúca sláva je odplatou pre tých, ktorí sú verní princípom tohto kráľovstva. Jeho listy tiež ukazujú, ako požehnania veriaceho sú teraz duchovné a nebeské, v protiklade s prirodzenými a pozemskými požehnaniami pozemského ľudu Izraela. Či už vyvolenie, vykúpenie, dedičstvo, dom Boží, kňazstvo; všetko má novú podobu. Predstavuje sa nám aj iný veľmi dôležitý predmet, totiž Božia vláda. Ako čitateľ uvidí, všetko je ovládané dominantnou črtou prítomného času – MILOŠTOU.

Poznámka redakcie: Toto je prvý článok zo série autora M. W. Biggsa *Listy Petra*. Pôvodný text (v angličtine) je redakčne skrátenej, upravený a formálne a rétorikou prispôbený úzu časopisu *Solas*. Používame pojmy, slovnú zásobu a citáty z Písma podľa prekladu prof. Roháčka. Táto poznámka sa vzťahuje na všetky články tejto série.

Krátke úvahy o listoch Petra

Požehnania v novej podobe

- 1) *Peter, apoštol Ježiša Krista, vyvoleným pútnikom diaspory v Ponte, v Galácii, Kappadocii, Ázii a Bitýnii,*
- 2) *vyvoleným podľa predzvedenia Boha Otca v posvätení Ducha k poslušnosti a k pokropeniu krvou Ježiša Krista: milosť vám a pokoj nech sa rozmnoží!...*

1. Petrov 1:1-4

Akým nesmiernym otrasom musela byť smrť Pána Ježiša pre tých z jeho učeníkov, ktorí dúfali, „že on je ten, ktorý ide vykúpiť Izraela“ (Lukáš 24:21). Bol to skutočne zármutok pre nich všetkých, ale otras pre týchto. Lebo nielenže boli tiahnutí k nemu neodolateľnou mocou jeho milosti a milovali ho – a naozaj, ako ho všetci milovali – ale nádeje spojené s Mesiášom na zemi veľmi ovládali ich srdcia, ako sa môžeme dozvedieť z citovanej kapitoly Lukáša.

Ježiš zomrel a zdalo sa, že ich nádeje boli rozptýlené. Ale oni, ktorí boli

tak tiahnutí k nemu, mali sa učiť, že vo vzkriesenom Spasiteľovi a Pánovi všetko bolo nie stratené, ale večne zaistené!

Táto a iné podobné otázky sú vysvetlené v listoch Petra. Nie že by Peter písal tým, ktorí poznali Pána na zemi, lebo hovorí: „*ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete*“ (1. Petrov 1:8). Ale jeho listy ukazujú, ako sú nádeje a požehnaní Izraela zaistené vo vzkriesenom Kristu.

Ako je to s každou časťou Písma, listy Petra majú svoje vlastné príznačné miesto a charakter v zobrazení božskej pravdy. Ak chceme správne pochopiť ich dosah, ich spojitosť, musíme pamätať na to, že Peter bol apoštol obriezky, totiž pre tých, ktorí boli zo židovského národa (pozri Galatským 2:8); hoci v cestách Božích bol to on, ktorý bol vyvolený nato, aby otvoril dvere viery pohanom. Kľúče kráľovstva nebies boli dané jemu, a pri vykonávaní tejto administratívnej služby on kázal nielen Židom, ako to máme zaznamenané v Skutkoch 2, ale kázal aj Kornéliovi a jeho pohanským príbuzným, ako môžeme čítať v Skutkoch 10.

A predsa jeho charakteristické apoštolstvo bolo pre Židov. Podľa toho aj jeho listy majú tento jedinečný charakter.

Keď je to tak, musíme si povšimnúť, že požehnaní kresťanstva sú predstavené ako požehnaní, s ktorými pozemský Boží ľud bol už oboznámený, ale odteraz sa mali poznať celkom novým a odlišným spôsobom. Boli to požehnaní nie nové v tom zmysle, že by neboli počuté nikdy predtým, ale nové vo svojom charaktere a podobe. Toto je dôležité mať na pamäti pri čítaní týchto listov. Lebo zvláštnym

spôsobom ukazujú, že v cestách Božích niet nijakej chyby, nijakého zlyhania. Chyby a zlyhanie ľudí neporazili Boha! Kňazstvo a obeť, Boží vyvolený národ a jeho kráľovstvo, všetky sa mohli zrútiť v slabých ľudských rukách, ale teraz ich všetky prevzal Kristus a položil ich na pevný nezlyhávajúci základ. V našej kapitole čítame:

„*Peter, apoštol Ježiša Krista, vyvoleným pútnikom diaspory v Ponte, v Galácii, Kappadocii, Ázii a Bitýnii, vyvoleným podľa predzvedenia Boha Otca v posvätení Ducha k poslušnosti a k pokropeniu krvou Ježiša Krista: milosť vám a pokoj nech sa rozmnoží!*“ (1. Petrov 1:1-2).

Tí, ktorým apoštol písal, boli rozptýlení. Preto nevlastnili svoje pozemské dedičstvo, zem zaslúbenú ich otcom. Ani príchod ich Mesiáša, Krista, nijako nezmenil ich postavenie v tomto ohľade. Ak skutočne počuli o jeho príchode na zem – o jeho narodení v Betleheme, o jeho skutkoch moci, o jeho slovách milosti – jeho smrť zničila všetky nádeje, ktoré mohli povstať v ich srdciach. Ale oni uverili v Krista, ktorého nevideli! Oblak ho vzal spreď očí tých, ktorí ho videli tu na zemi. Tí, ktorým apoštol písal, ho *nevideli*. A tak boli v tom istom postavení ako my. Všimnime si niektoré z tých požehnaní, ktoré mali byť známe novým spôsobom.

Vyvolenie ostáva spoľahlivo stát'. Ale teraz nebolo spojené s Abrahámom, Izákom a Jakobom. Bolo zaistené milosťou a bolo podľa predzvedenia Boha Otca. Meno Otec nám hovorí o Bohu zjavenom v jeho aktivitách milosti.

Mali aj *posvätenie*. Ale teraz nebolo spojené s tým, čím boli v tele ako z Izraelovho rodu. Bolo to posvätenie Ducha.

A potom *pokropenie* krvou a poslušnosť; ale teraz toto nebola krv zmluvy, ktorá hovorila o smrti pre každého priestupníka, a poslušnosť teraz nebola spojená s požiadavkami vrchu Sinaj. Ľud Boží bol posvätený pre poslušnosť a pokropenie krvou Ježiša. Táto drahá krv hovorila o zaistenom požehnaní a poslušnosť bola úplne nového druhu a bola spojená so zákonom slobody. (Porovnaj 2. Mojžišova 24:7-8 a Židom 8:9-13; 9:18-22; Jakub 1:25; Rímskym 13:10).

Vyvolenie, posvätenie a pokropenie krvou všetko malo byť známe novým spôsobom. Namiesto toho, že by boli v tele, boli zaistené v Duchu, spojené s Bohom Otcom a drahou krvou Ježiša!

Akú dôstojnosť dáva táto zmena charakteru všetkého! Samotné osoby Trojjednosti (ako hovoríme), boli spojené s ich požehnaniami. A všetky boli prijaté *vierou*. Všetci sme tu na spoločnom základe. Zvrchovanosť, ktorá mohla povolať Abrama, vybrať si Izáka a vyvolať si Jakoba, ukazuje sa ešte zvrchovanejšou, keď Boh Otec vyvoluje podľa svojho vlastného predzvedenia! A táto zvrchovanosť samotná nie je rozporuplná, keď si vyvoluje aj úbohých pohanov, ako vysvetľuje Rímskym 9:1-33. Ako právom môžeme ďakovať Bohu za jeho zvrchovanosť. Nemali sme nijakú nádej bez nej!

Všetko bolo nové v svojom charaktere. Teda aj ich *nádeje*. Teraz tieto neboli spojené so zemou alebo krajinou Kanaán. Naša kapitola pokračuje:

„Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás podľa svojho mnohého milosrdenstva znova splodil cieľom živej nádeje vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych, cieľom dedičstva, neporušiteľ-

ného, nepoškvrniteľného a neuvädnutelného, ochráneného v nebesiach pre vás.“

Smrť a vzkriesenie Krista zmenili všetko. Mnohé nádeje boli právom sústredené v Ježišovi na zemi. Ale zdalo sa, že smrť Ježiša uzavrela každé dvere nádeje na tejto línii. Boli teda tieto nádeje stratené? Nemožné! Boh nemôže zlyhať. Ježiš vstal z mŕtvych. Jeho vzkriesenie priviedlo na svetlo a do bezpečia každú nádej. Títo veriaci boli znova splodení pre živú nádej vzkriesením Ježiša. Keď boli všetci stratení hriechom človeka, týmito „rukami bezbožných“, ktoré ukrižovali Ježiša, potom prehojné „milosrdenstvo“ Božie znova oživilo všetko mocou vzkriesenia.

O koľko väčšie a obdivuhodnejšie je teraz všetko! Čím bol Kanaán v porovnaní s dedičstvom v *nebi*? Zem, dokonca zem zaslúbenia je len miestom Ježišovej smrti. Tu na zemi nie sú nijaké nádeje. Jeho život bol odňatý zo zeme. Toto musel spoznať etiópsky eunuch v Skutkoch 8. Štefan videl Ježiša v nebi. Tam sú všetky naše nádeje. Etiópsky eunuch číta, ako bol Ježišov život odňatý zo zeme. Jeruzalem ho teraz nepriťahuje. Skoro nato mesto a chrám boli zničené. Ale neporušiteľné, nepoškvrnené a nevädnuce dedičstvo je v nebi, kde je Ježiš! Uvedomil si si to niekedy, milý čitateľ? Kde sú tvoje nádeje? Vieš, že Ježiš zomrel tu na zemi? On vstal. Kde je Ježiš, je miesto každej našej nádeje a každého nášho požehnaní. Odkedy Ježiš zomrel a znova vstal, všetko sa zmenilo.

Veriaci dnes sú vo veľkom nebezpečenstve prehliadať nebeský charakter svojho požehnaní. Izrael bol pozemský ľud s národnou históriou a pozemským náboženstvom. Izrael mal materiálny

chrám. Všetko bolo spojené s videním a zemou. Požehnania kresťana sú celkom odlišné. Spojené sú s vierou a nebom. My sme nebeský ľud. Tomu, ktorého milujeme, bolo odmietnuté dať mu jeho miesto ako Kráľovi tu na zemi, ale ako dobre vieme, on je teraz v nebi. Naše nádeje sú tam, kde je on. Smrť ako temný mrak visí nad všetkým tu na zemi; ale vzkriesený Pán priniesol na svetlo jasnejšie nádeje. Boli sme splodení pre živú nádej vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych.

Skúšky viery a spasenie duše

5) *ktorí ste mocou Božou strážení vierou cieľom spasenia, ktoré je hotové, aby bolo zjavené v poslednom čase,*

6) *v čom to plesáte, málo teraz, ak je kedy potrebné, rmútiac sa v rozličných pokušeniach...*

1. Petra 1:5-9

Tí, ktorým bol adresovaný prvý list Petra, Pána podľa všetkého nevideli; lebo čítame: „Hoci ste ho nevideli, milujete ho.“ Svoje poznanie Ježiša dosiahli prostredníctvom správy, ktorú prijali vierou, a ich požehnania boli odložené pre nich v nebesiach. V tomto poslednom spojení dve veci vynikali ako spojené navzájom: *moc Božia a viera*. „Ktorých moc Božia prostredníctvom viery zachováva ku spásu.“ Týmto veriacim nebol daný nijaký vonkajší dôkaz ohľadne istoty a reality ich požehnaní. Všetko bolo zaistené Ježišovou smrťou a vzkriesením, a správa o všetkom bola prijatá počutím viery. Všetci, ktorí sú teraz veriaci v evanjelium Ježiša Krista, stoja na tomto spoločnom základe, lebo súčasné obdobie je *správou Božou vo viere* (1. Timotejovi 1:4).

Výhľad na plné spasenie – to jest spasenie v každom ohľade, ktoré sa má skoro zjaviť – môže právom naplňovať naše srdcia radosťou, ako naplňoval srdcia týchto veriacich: hoci teraz na krátky čas naša viera je skúšaná, ako bola skúšaná ich viera.

V pasáži, ktorú máme pred sebou, 1. Petrov 1:5-9, o moci Božej sa hovorí ako o takej, ktorá je definitívne spojená s vierou a so spasením našich duší počas obdobia skúšky, skúšky viery. Hovoriac všeobecne, Boh teraz neuplatňuje svoju moc, aby nás vyslobodzoval z našich neobvyklých, nešťastných okolností. Môže tak urobiť výnimočne, ako Petra vyslobodil z väzenia. Ale Jakub bol stáť. Aj Trofima nechal Pavel nemocného v Miléte. Vieme dobre, že naše rodiny nie sú imúnne voči chorobe, ani nie sme oslobodení od tlaku okolností. Viera je skúšaná (verš 7).

Poznáme Spasiteľa, ktorý tu bol ukrižovaný, ale ktorý vstal z mŕtvych. Vieme, že on sa skoro vráti, keď každé zaslúbenie bude naplnené a viera bude obhájená, pričom sa zmení na skutočné vlastníctvo všetkého, čo sme očakávali. A nadovšetko, hoci sme nevideli Ježiša, milujeme ho! Ale nateraz naše dôkazy sú dostupné len viere.

Moc Božia jednako nie je menej skutočná, ale ona je overená len prostredníctvom viery. Skutočne, len vierou je táto moc dostupná, ako čítame: „moc Božia prostredníctvom viery.“ Ako sa teda prejavuje moc Božia? Ako je známa teraz? Ona je známa v našich dušiach; my dosahujeme cieľ svojej viery, spasenie duší.

Pavel a Sílus v žalári sú šťastnou ilustráciou a dávajú jasný dôkaz tohto

spasenia duše. S chrbtami vyšľahanými prútmi, vo vnútornom žalári, s nohami vloženými do klady, títo dvaja muži dokázali moc Božiu! Nehovorím o zemetrasení. To bol druhý dôkaz jeho moci, keď sa prejavila iným spôsobom. Hovorím o Božej moci, ktorú vierou zakúšali vo svojich dušiach. Nijaký vnútorný žalár nemohol uväzniť ich duše. Tu nebolo pochybnosti, pokiaľ ide o skúšku viery; ale nijaký múr alebo brána nemohla spútať pohyb viery. Zdalo sa, že volanie, aby prišli do Macedónska, je omylom, nedorozumením, po ľudsky povedané, zlyhaním. Pavel a Sľas boli v žalári, v nanajvýš stiesnených a bolestných okolnostiach a zdalo sa, že ich misijná evanjelizačná cesta dospela k nešťastnému koncu. Ale v skutočnosti to nebolo tak. Týchto dvoch šťastným mužov zachovávala moc Božia prostredníctvom viery. Nijaké putá nezviazali ich srdcia! V radosťi spasenia duše, vo viere v Ježiša, ktorého milovali, modlia sa a spievajú Bohu chválospevy. Skutočne, šťastní ľudia! Že sa neskôr Bohu zalúbilo preukázať jeho moc a do základov otriasť žalárom, bola celkom iná vec. Nie *toto* ich primälo spievať. Oni spievali, kým boli v *putách!*

V budúcom, prichádzajúcom svete – miléniu, ako sa niekedy nazýva – spasenie Božie sa ukáže v tom, že jeho ľud bude vyslobodený z bezpríkladného tlaku. Satan bude zviazaný; moc smrti bude zrušená, anulovaná; účinky hriechu budú odstránené; a zem bude potom zakúšať vplyv a šťastné stavy Ježišovho kralovania. Vláda milosti bude potom verejná; ale teraz je známa len prostredníctvom viery a v našich dušiach. A tak je tu skúška viery.

„Rozličné pukušenia“ – to jest ťažkosti – skúšajú, či dokážeme dôverovať Bohu navzdory každej vonkajšej okolnosti. „My sami sme už vyslovili nad sebou výrok smrti,“ hovorí apoštol v 2. liste Korinským 1:9, „*aby sme nedúfali v samých seba, ale v Boha, ktorý kriesi mŕtvych.*“ Vzkriesenie tu znamená obhájenie. „Ak to má byť, náš Boh, ktorému slúžime, je schopný oslobodiť nás z rozpálenej ohnivej pece, a oslobodí nás z tvojej ruky, ó, kráľu,“ povedali traja hebrejskí zajatci. Ale dodali: „Ale ak nie,“ to znamená, oni nemali nijaké slovo, že Boh ich *vyslobodí*. Viera vie, že on by to dokázal a ochotne prenechávajú záležitosť jemu. Najjasnejšia črta ich viery žiari v slovách: „Ale ak nie, nech ti je známe, ó, kráľu, že tvojim bohom nebudeme slúžiť a zlatému obrazu, ktorý si postavil, nebudeme sa klaňať.“ Viera spočíva v Bohu, nie v okolnostiach.

Musela to byť pozoruhodná zmena pre Žida, ktorý sa stal kresťanom, nepokladať svoje okolnosti za známku Božej priazne. Boháč zomrel a v podsvetí pozdvihol svoje oči. Chudobný zomrel a bol zanesený do lona Abrahámovho (Lukáš 16). „... *bohatý ťažko vojde do nebeského kráľovstva*“ (Matúš 19:23; Jakub 2:1-6).

Jednako spasenie je pripravené zjaviť sa. Teraz je známe vierou v našich dušiach; ale každý deň nás prináša bližšie k okamihu, keď nádej dá miesto vlastneniu a viera videniu. Príchod Pána Ježiša nám prinesie úplné spasenie. Očakávame ho z neba ako Spasiteľa, ktorý premení telo nášho poníženia, aby sa stalo podobným jeho telu slávy (Filipským 3:21). Z 1. Tesalonickým 4:16-17 vieme, že sám Pán zostúpi z neba a vez-

me si nás k sebe, aby sme boli navždy s ním. 1. Korintským 15 prezrádza, v akom stave budeme. Mŕtvi vstanú neporušiteľní a my budeme premenení.

Po tom, čo si nás Pán vezme, aby sme boli s ním v nebi v telách slávy, podobných jeho telu slávy, zjavíme sa s ním. Potom skúška našej viery bude nám na slávu a česť. Zjavíme sa s ním v sláve (Kolosenským 3:4). Spasenie sa nám prinesie tým, že budeme vzatí z každej okolnosti, ktorá je proti nám, k Pánovi, kde je on. A tak čítame v Rímskym 13:11, že naše spasenie je nám bližšie ako vtedy, keď sme uverili. Toto spasenie bude skutočným vyslobodením.

Spasenie duše je niečo celkom odlišné od tohto, a v dňoch, keď boli napísané listy Petra, bolo niečím celkom novým. Musíme byť starostliví a dávať si pozor, aby sme hovorili o všetkom tak, ako hovorí Písmo. Spasenie je niečo oveľa viac ako odpustenie hriechov. Ono zahrnuje skutočnosť, že

duša prichodí pod vládu Pána Ježiša a takto prežíva praktické vyslobodenie od všetkého, čo by ju držalo v otroctve, či je to svet alebo hriech alebo telo alebo každá slabosť alebo tlak okolností. Potrebujeme spasenie duše.

Mnohé vyslobodenia spoznal Izrael za dávných čias – ich exodus z Egypta, ich opakujúce sa vyslobodenia v dňoch Sudcov, víťazstvá Dávida, Jozafata, Ezechiáša, oživenie či obnovenie v dňoch Nehemiáša. Ale toto boli vyslobodenia spojené s časnými alebo pozemskými okolnosťami. Ale byť ponechaný v okolnostiach tlaku a predsa mať vyslobodenie duše, dané mocou Božou, bol naozaj triumf! Práve toto robí pravé kresťanstvo takým obdivuhodným. Milénium, tisícročné kráľovstvo nie je známe v našich okolnostiach, ani vo svete. Celkom určite nie! Ale jeho požehnanie je známe v duši veriaceho, tým, že je privedený pod Pánovu vládu. Dosahujeme cieľ svojej viery, spasenie duší.

Naprávanie v cirkvi

Ježiš povedal:

A keby zhrešil proti tebe tvoj brat, choď nepotresci ho medzi sebou a ním samým. Keď ťa počúvne, získaš si svojho brata. A keby nepočúvnu, pojmi so sebou ešte jedného alebo dvoch, aby na ústach dvoch svedkov alebo troch bolo postavené každé slovo. A keby ich nepočúvnu, povedz to cirkvi; a keby nepočúvnu ani cirkvi, nech ti je ako pohan a publikán. Amen vám hovorím: Všetko, čo by ste zviazali na zemi, bude zviazané aj na nebi; a všetko, čo by ste rozviazali na zemi, bude rozviazané aj na nebi.

Matúš 18:15-18

Citovaná pasáž Písma vypovedá o tom, čo by sa malo robiť, ak sa kresťan prehrešil proti inému kresťanovi. Akému množstvu problémov by sa dalo vyhnúť, keby dnešné cirkvi verne dodržiavali

Ježišove pokyny! Nuž, za takýchto okolností je veľmi často našou prirodzenou reakciou pocit rozhorčenia, pomsty alebo túžba zdôveriť sa iným ľuďom. To preto, aby s nami sympatizovali

a postavili sa na našu stranu proti tomu, kto nám ublížil. Takto by však kresťan nemal reagovať. Skutočný veriaci bol vykúpený Kristovou krvou, boli mu odpustené všetky hriechy a stal sa Božím dieťaťom. To znamená, že každý iný kresťan je jeho bratom alebo sestrou, a tak by sa s ním malo aj zaobchádzať – teda s láskou a porozumením.

No hoci by mal veriaci vždy konať v láske (najmä voči ostatným členom kresťanskej rodiny), neznamená to však, že by mal ignorovať každé previnenie alebo nepravosť, ako keby sa nikdy nestali. Pán od nás nepožaduje prehnanú či unáhlenú reakciu, ale na druhej strane ani žiadnu reakciu. Teda biblický veriaci by mal skôr prijať primeraný a uvážení prístup. Mal by sa priamo obrátiť na brata alebo sestru v súkromí – a to z toho dôvodu, aby sa vyhol hnevu, rozhorčeniu alebo vzrastajúcej nevráživosti a zároveň, aby sa vyhol pokušeniu okamžite to povedať niekomu inému. Vďaka tomu človek, ktorý zhrešil, dostane šancu objasniť akékoľvek prípadné nedorozumenia skôr, než by do toho boli zainteresovaní iní ľudia. A ak sa brat alebo sestra skutočne previnili, potom budú mať možnosť ospravedlniť sa bez toho, aby sa o tom musel dozvedieť niekto iný. Cieľom konania ublíženej strany by určite nemalo byť poníženie brata alebo snaha získať proti nemu imaginárny bod, ale predovšetkým – ako hovorí Ježiš, by mala byť snaha brata „získať“. To znamená, že keď sa veriaci priblíži, osloví brata alebo sestru, mal by byť pokorný, dobrosrdečný, pokojný, krotký a ochotný odpustiť bratovi alebo sestre všetko zlé, čo urobili.

Veľmi dobre sa na túto tému hodí opis lásky, ktorý nachádzame v prvom liste apoštola Pavla Korintským (13:4-8): *„Láska zhovieva, je dobrotivá; láska nezávidí; láska sa nechváli, nenadáva sa, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa nepravosti, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlivo.“* Takýto musí byť duch človeka, ktorý pôjde za svojím bratom potom, čo sa brat proti nemu prehrešil – jeho túžbou, želaním musí byť, aby svojho brata získal, aby sa s ním uzmieril a ten aby vyznal svoj hriech. Dúfajúc, že sa tým celá záležitosť skončila v tomto bode a spor môže byť zabudnutý bez toho, aby bol do toho zapojený ktokoľvek iný.

Je však smutné, že aj keď strana, ktorej je ublížené, koná správnym spôsobom, vždy existuje možnosť, že vinná strana zareaguje zle a odmietne to, čo sa jej povedalo. Ak sa tak stane, potom poškodený brat, resp. brat, ktorému bolo ublížené, by sa mal presunúť do ďalšej etapy. Znamená to, že by mal prizvať alebo zavolať k sebe jedného alebo dvoch ďalších ako svedkov. Prirodzene, mali by to byť múdri a zrelí veriaci, ktorých túžbou je dospieť k mierovému riešeniu bez spôsobenia zbytočnej bolesti alebo rozpakov. Ešte raz, túžbou by malo byť, aby chybujúci brat svoju chybu priznal, oľutoval svoj hriech a aby sa narušenie spoločného vzťahu tých dvoch napravilo bez toho, aby do toho boli zapojené ďalšie osoby.

Ak sa to však nepodarí, potom je nevyhnutné zapojiť celý miestny zbor. Je to vždy veľmi poľutovaniahodné, keď veci dospejú do tohto bodu, no

stále to je oveľa lepšie ako situácia, keď sa v cirkvi začínú šíriť fámy v dôsledku nekontrolovaných klebiet a ohovárania. Prinajmenšom pri organizovanom cirkevnom alebo zborovom zhromaždení môžu všetci členovia dostať rovnakú verziu udalostí v rovnakom čase.

Čo by však malo nasledovať v prípade, ak osoba, ktorá sa previnila, resp. zhréšila, odmietne počúvať aj cirkev? Potom by sa mala uplatniť konečná sankcia. Ježiš povedal: *„Ak odmietne počúvnuť cirkev, zaobchádzajte s ním ako s pohanom alebo colníkom.“* Tento krok exkomunikácie, teda vylúčenia musí byť vnímaný ako krajné opatrenie, ktoré je potrebné uplatniť až vtedy, keď všetky ostatné pokusy zlyhajú. Ale ani vtedy zámerom nemá byť previnilca potrestať. Túžbou celej cirkvi by malo byť, aby si činiteľ neprávosti uvedomil vážnosť celej svojej situácie, činil pokánie a vrátil sa do stáda. Tým, že odmietol poslúchnuť tretie a posledné varovanie, zhréšil nielen proti svojmu bratovi alebo sestre, ale aj proti celej cirkvi a prirodzene, proti samotnému Pánovi.

Musíme sa pýtať, prečo je niekedy nevyhnutné prijať také extrémne opatrenie proti niekomu, kto sa považuje za člena Božej rodiny. Dôvodom takejto disciplíny je čistota cirkvi. Miestne zhromaždenie Božieho ľudu nie je miestom pre muža alebo ženu, ktorí odmietajú činiť pokánie; takáto osoba prináša Pánovi hanbu a poškodzuje svedectvo a vyznanie cirkvi. Po vysvetlení postupu, ktorý treba nasledovať, keď by niekto zhréšil proti veriacemu – počnúc súkromným rozhovorom dvoch osôb, pokračujúc prizvaním jedného alebo dvoch svedkov, až po vykonanie for-

málneho aktu cirkevnej disciplíny, Pán uzatvára túto tému slovami z verša 18: *„Amen vám hovorím: Všetko, čo by ste zviazali na zemi, bude zviazané aj na nebi; a všetko, čo by ste rozviazali na zemi, bude rozviazané aj na nebi.“*

Možno si pamätáte, že Pán Ježiš vyslovuje rovnaké slová v 16. kapitole tohto evanjelia v kontexte spásy, keď ich adresuje apoštolovi Petrovi. Pri tejto príležitosti ich však (v kontexte cirkevnej disciplíny) adresuje všetkým apoštolom – a v nadväznosti na to aj miestnym zborom budúcich generácií. Čo to ale v praxi znamená? V praxi to znamená, že ak cirkev v oblasti cirkevnej disciplíny koná podľa biblických princípov a v správnom duchu, nevystupuje a nekoná ako nezávislý zbor. Rovnako sa ani nemstí jednému z vlastných členov – ale koná ako reprezentant Boha, koná voči bratovi v Božom mene a s autoritou danou samotným Bohom. Inými slovami, keď kresťania konajú v súlade so zásadami načrnutými v Božom slove, Boh bude toto konanie ctíť a pridá k tomu svoju pečať schválenia. V tomto zmysle platí, že čokoľvek cirkev zviaže na zemi, vrátane exkomunikácie, teda vylúčenia zo spoločenstva, bude zviazané na nebi a čokoľvek rozviaže na zemi, vrátane toho, že niekoho opätovne prijme do spoločenstva veriacich na základe pokánia, bude rozviazané na nebi.

Na záver tri krátke napomenutia: *Po prvé*, pre tých veriacich, ktorí zhréšili a previnili sa proti bratovi. Drahý priateľ, nedovoľte, aby vám pýcha zabránila priznať si svoju chybu a prosiť o odpustenie. Ak to neurobíte, privedie vás to do duchovnej temnoty, k odcudzeniu sa od vašich bratov a sestier – a dokonca aj

k odcudzeniu sa vašej cirkvi alebo zboru. Ba čo viac, zistíte, že nevzdorujete len svojim bratom, ale aj samotnému Bohu! Spôsobujete tým smútok a trápenie tým, ktorí vás milujú, hanbu Pánovi, ktorý vás vykúpil, a možno si spôsobíte aj najhlbšiu duchovnú krízu svojho života. Aby som vás toho všetkého ušetril, prosím vás, aby ste činili pokánie teraz a navrátili sa späť k Pánovi.

Po druhé, ak ste tým, proti komu sa niekto previnil, prosím vás, aby ste sa riadili Pánovými pokynmi. Vo všetkom konajte z lásky, a nie z nevôle alebo hnevu a vrúčne sa modlite, aby váš brat bol získaný naspäť.

Po tretie, dovoľte mi apelovať k neveriacim. Všimnite si, ako vážne Boh berie hriech aj keď bol spáchaný tými, ktorých považuje za svoje vlastné deti. Ak ste nikdy neodovzdali svoj život Kristovi a neprijali ho ako svojho Pána a Spasiteľa, váš postoj je oveľa horším priestupkom ako ten najhorší hriech veriaceho. Ste v spore so svojim Stvoriteľom a smerujete na večnosť do pekla bez možnosti návratu späť. Čiňte pokánie zo všetkých svojich hriechov a začnite dôverovať Kristovi ako svojmu Spasiteľovi a Záchrancovi ešte dnes.

Michael Steedman

Naveky s Pánom

Čo bude to na nebi tam,
ó, Pane slávy, s Tebou dlieť,
keď tu už Tvojej lásky plam
tak zjasňuje ten pustý svet.
Kto môže si len predstaviť
tú radosť, Pane, s Tebou byť!

Opustiť viery, bojov svet,
kde mámi zmyslov, tela klam,
života Knieža, Teba zrieť,
kde svoju milosť zjavíš nám!
Ó, akú výš tam uzrieme
a hĺbku lásky nezmernej!

Ten šťastný deň Boh dobre zná,
keď stíchne v srdciach žiaľu ston,
keď skanie slza posledná
a naveky ju zotrie On.
Zrieť Tvoju tvár, Tvoj počuť hlas,
ach, aká slasť to čaká nás!

J. Swein

Prečo je dôležité modliť sa spoločne s ostatnými

Božia prítomnosť uprostred Božieho ľudu

Amen vám hovorím: Všetko, čo by ste zviazali na zemi, bude zviazané aj na nebi; a všetko, čo by ste rozviazali na zemi, bude rozviazané aj na nebi.

A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“

Matúš 18:18-20

V predchádzajúcom zamyslení „Naprávanie v cirkvi“ (v tomto čísle, str. 27) sme pasáž Písma Matúš 18:15-18 rozoberali v kontexte brata, voči ktorému zhrešil jeho brat. Spoznali sme, že tento brat sa má snažiť konať v takejto situácii diskkrétne, osloviť toho druhého brata medzi štyrmi očami. Ak dotýčný brat neuzná svoju vinu, potom je potrebné pribrať ďalších ako svedkov. Ak aj takýto pokus zlyhá, potom je poslednou možnosťou obrátiť sa s vecou na zhromaždenie, na miestny zbor. Ak brat, ktorý zhrešil, odmietne poslúchnuť cirkev (zhromaždenie, zbor), potom zboru nezostáva nič iné, len takého brata vylúčiť spomedzi seba (zo zboru – v princípe však z cirkvi¹⁾). Účelom celého tohto postupu je, slovami Pána Ježiša: „získať svojho brata“, čiže priviesť ho k tomu, aby opustil svoj hriech či hriešny postoj a aby sa obnovil bratský vzťah.

A práve toto je ten kontext cirkevnej disciplíny, naprávania v cirkvi brata, ktorý schybil, v ktorom Ježiš vyslovil slová zachytené vo veršoch 19 a 20: „A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by

prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede“. A tak teda, keď sa kresťania stretnú, aby prosili o múdrosť či spravili nejaké závažné rozhodnutie o naprávaní člena zboru, ktorý zhrešil, Pán Ježiš zaslubuje, že bude uprostred toho prítomný v Duchu.

Bolo by istotne nesprávne obmedzovať tieto Ježišove slová len na prípady cirkevnej disciplíny (naprávania), keďže povedal: „Ak sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im.“ Pri letmom (povrchnom) čítaní by sa nám to mohlo javiť tak, že Pán Ježiš tvrdí, že ak sa dvaja alebo viacerí spoločne modlia, potom neexistuje žiadne obmedzenie toho, čo môžu žiadať, pretože sa im to zaiste stane. Ale takto to určite nemôže byť, pretože Boh by nedal svojim deťom nič, čo je zlé alebo škodlivé.

Kľúč na porozumenie rozsahu tohto zaslúbenia spočíva v slovách „v mojom mene“. Božie meno v Písme nikdy neznamená len obyčajné pomenovanie. Božie meno reprezentuje všetko, kým

a čím Boh je, jeho vlastný charakter. Preto modliť sa v jeho mene znamená modliť sa za veci, ktoré sú v súlade s jeho charakterom – veci, ktoré sú spravodlivé, sväté, dobré, čisté, plné lásky a milosti, tak, ako Boh je spravodlivý, svätý, dobrý, čistý, milujúci a milostivý. Znamená to aj to, že taká modlitba musí byť v poddajnosti Božej dokonalej vôli. Napriek tomu, že Boh v Písme zjavil seba aj svoj charakter, často je pre nás veľmi ťažké poznať presne, aká je jeho vôľa v danej konkrétnej situácii. Ale tak, ako je to v prípade akéhokoľvek vzťahu, čím lepšie Boha poznáme a čím v užšom spoločenstve s ním žijeme, tým ľahšie budeme vedieť, aká je jeho vôľa. Hoci si vždy nemôžeme byť na sto percent istí jeho vôľou, prizvanie dvoch, troch či viacerých veriacich môže byť skutočnou pomocou.

Takže už sme pochopili, že modliť sa v Kristovom mene znamená modliť sa v súlade s jeho vôľou a v poddaní sa jeho vôli. Ale znamená to ešte aj niečo viac. Znamená to modliť sa na základe Kristovho spasiteľného diela. Nebyť Kristovej zástupnej smrti na kríži za hriešnikov, nikto by nemal žiadne právo žiadať Boha o čokoľvek. Je to len pre krv, ktorú Kristus preliel na kríži, aby nás očistil od našich hriechov, a mohli sme tak pristupovať ku spravodlivému a svätému Bohu. Je to, ako nám to zvesťuje Nový zákon: „*Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš.*“ (1. Timotejovi 2:5) Toto je veľmi dôležité učenie (doktrína). Veľa ľudí sa totiž domnieva, že majú nejaký druh automatického práva prichádzať k Bohu s modlitbou, a preto sa k Bohu správajú tak, ako keby mal povinnosť

odpovedať im. Ale nikto nemá právo prichádzať k Bohu, lebo všetci sme zhršli. On je svätý a spravodlivý, preto k nemu nikto nemôže prichádzať bez prostredníka. Je nemožné priblížiť sa k Bohu bez prostredníka. Rovnako je nemožné priblížiť sa k Bohu prostredníctvom nepravého prostredníka. Verš, ktorý som práve citoval, tvrdí, že existuje jeden (jediný) prostredník medzi Bohom a človekom. Len jeden jediný! Takže snažiť sa prísť pred Božiu tvár prostredníctvom Márie alebo skrze niektorého z takzvaných svätých je rovnako nemožné a pre Boha neakceptovateľné.

Skôr ako môžeme nadobudnúť úžitok z jediného prostredníka, Ježiša Krista, musíme ním byť spasení. Apoštol Peter vyriekol tieto slová: „*Nieto iného mena pod nebom (okrem mena Ježiša Krista), v ktorom by sme mali byť spasení.*“ (Skutky 4:12) Z toho jasne vidíme, že na to, aby sme mohli prísť k Bohu v modlitbe, musíme prichádzať prostredníctvom jediného akceptovateľného prostredníka, Ježiša Krista. Najskôr však musíme byť Kristom spasení skrze pokánie a dôveru v Krista ako nášho Spasiteľa.

To nás privádza k otázke: Už si uveril v Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Pána? Ak nie, nemôžeš očakávať, že Pán odpovie na tvoje modlitby, pretože tvoje hriechy ešte neboli prikryté a pre Boha naďalej zostávaš odcudzeným. Ak priznáš svoje hriechy, učiníš z nich pokánie a vierou sa spoľahneš na jediného Spasiteľa, potom budeš mať prístup k Bohu a budeš mu môcť predniesť všetky svoje prosby.

Áké poučenie plynie z uvedeného biblického textu pre tých, ktorí už majú

to požehnané postavenie, že prijali spásu a večný život skrze tohto jediného Spasiteľa? Tým poučením je, aké veľmi dôležité je stretávať sa na modlitbe s ostatnými kresťanmi. Prirodzene, modliť sa môžeme a máme vždy aj sami, a Pán nás vypočuje a odpovie. Ale verš Matúš 18:20 nás učí, že Pán Ježiš je s nami zvláštnym spôsobom vtedy, keď sa schádzame s ostatnými pravými veriacimi za účelom uctievania a modlitby, a zaslubuje nám zvláštne požehnanie. Úmyselne vynechávať takéto príležitosti znamená, že o toto požehnanie nielen pripravujeme sami seba a ostatných, ale aj to, že si volíme minúť stretnutie, na ktorom je prítomný Pán Ježiš. Drahý veriaci, už si niekedy premýšľal o mod-

litebnom stretnutí a uctievaní v takomto svetle? Sväté Písmo nás napomína týmito slovami: „*Nezanedbávajme vzájomné zhromažďovanie, ako majú niektorí vo zvyku.*“ (Židom 10:25) Zanedbávať túto výsadu znamená pripraviť sa o požehnanie.

Zakončím slovami: Ak ešte stále nepoznáš jediného Prostredníka, hľadaj Spasiteľa celým svojím srdcom, lebo k Bohu sa nemôžeš blížiť bez neho. Ak si skutočne veriaci, čerpaj z tejto veľkej výsady a raduj sa z nej, teš sa z toho, že máš možnosť stretávať sa so svojimi bratmi a sestrami v Kristovi na modlitbu a na uctievanie.

Michael Steedman

Poznámka redakcie:

1) Účelom takéhoto prísneho káznenia nie je, aby bol napomínaný brat vylúčený zo zboru a následne vstúpil do iného miestneho zboru v tom istom či susednom meste, kde ho nebudú naprávať a kde mu to bude lepšie vyhovovať. Tu ide o to, aby bol vylúčený z cirkvi, oddelený od Božieho ľudu, aby sa zahanbil a viedlo ho to k pokániu, náprave a návratu do cirkvi (do miestneho zboru).

Tento biblický model naprávania nepočíta s možnosťou „medi-zborovej turistiky“, keď vyznávajúci kresťania pendlujú zo zboru do zboru podľa toho, ktorý zbor sa im viac páči alebo vyhovuje, a vyberajú si často na základe toho, kde nebudú konfrontovaní s biblickým poriadkom. Tento model káznenia vychádza z biblického predpokladu, že v miestnych zboroch sa uplatňujú novozákonné princípy cirkevného poriadku a naprávania.

Oznam

Cyklus článkov „Izrael v dejinách spásy“ bude pokračovať v ďalších číslach.

Redakcia

Svet

Rôzne významy pojmu svet

Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.

Ján 3:16-17

Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej.

1. Ján 2:15

Úvod

Ked' porovnáme predchádzajúce verše Písma, nemôžeme si nevšimnúť, že slovo *svet* má v nich odlišný, priam protirečivý zmysel a obsah. V tomto článku sa budeme zamýšľať nad rôznym významom tohto slova. Úvahy o pojme *svet*, ako sa toto slovo vyskytuje v starozákonných a novozákonných písmach, začneme pohľadom do histórie, teda najprv svetským (materialistickým, pohanským) pohľadom na *svet*. Potom sa budeme venovať biblickému pohľadu na *svet*. Úvaha je spracovaná aj s použitím zdrojov uvedených za článkom.

Svetský pohľad na svet

V gréckom jazyku sa na pomenovanie všetkého toho, čo je zrakovo vnímateľné, a na označenie všetkého jestvujúceho, všetkého bytia (súcna), sformoval pojem *kozmos*. V pôvodnom význame tohto gréckeho slova je zachytené, že ide o usporiadanosť, poriadok, krásu a pritom všetko existujúce tvorí jeden kompaktný celok. V takomto zmysle sa chápe *kozmos* (všetko, čo existuje) asi od 6. stor. pred Kr. v dielach tzv. *prírodných filozofov*, ktorým sa *kozmos/ svet* (všetko existujúce) javil ako uspo-

riadaný, jednotný a harmonický celok. Zdôrazňovali jeho zákonitosť, poriadok a jeho bytostné zjednotenie s ľudstvom. Človek je súčasťou *kozmu*. Podobne je to aj s božstvom u Grékov – grécki bohovia obývajú ten istý kozmos (*svet*) ako ľudia. Slová *kozmos* a *svet* v článku používame zameniteľne ako synonymá.

Podľa gréckeho mysliteľa Platóna (*428 – †347 pred Kr.) je svet jeden celok *zeme a neba, bohov a ľudí*. Je to svet vnímateľný zmyslovo – je to svet, v ktorom žijeme. A zároveň je svet obrazom toho, čo je postihnuteľné len *vnútorným pohľadom mysli* (tzv. *svet ideí*). Aj u neho ide o spolupatričnosť (spolunáležitosť) boha (božstva) a sveta.

U Grékov sa neobjavila myšlienka nadradenosti boha nad svetom ani myšlienka vlastného (pôvodného) stvorenia *sveta (kozmu)*. Grécki myslitelia síce hovorili o „stvorení“ sveta božským zhotoviteľom, ale v ich predstavách išlo iba o usporiadanie existujúceho súcna (pralátky, hmoty) – teda preusporiadanie už existujúceho materiálu a nie stvorenie zvrchovaným príkazom božstva, jeho slovom. Celé grécke myslenie zastávalo postoj, že svet je večný.

Nedá sa prehliadnuť, že táto grécka, pohanská predstava o svete – *večne existujúca pralátka a jej preusporiadanie do súčasnej podoby*, je súčasťou v dnešnej dobe prevládajúceho *materialistického svetonázoru (materializmu)*, podľa ktorého *hmota* existuje večne a *existujúce štruktúry a formy nášho sveta vznikli* z nej „preusporiadaním“ cestou *evolúcie* v dôsledku jej schopnosti sa samoorganizovať.^{8a)} Rozdiel je len v tom, že zatiaľ čo v pôvodnej gréckej predstave preusporiadanie spôsobilo božstvo, v tej modernej to spôsobila hmota sama.

V našom jazyku sa popri pojme *kozmos* používa aj pojem *vesmír*. Pojem *vesmír* v najširšom zmysle (najmä vo filozofii) znamená súhrn materiálnych javov, ktoré existujú v čase a priestore. Teda v najširšom zmysle sa používa ako synonymum slova *kozmos*. Slovo *vesmír* sa však skôr používa v užšom význame než slovo *kozmos*. Označuje tú časť kozmu, ktorá je dostupná skúmaniu astronomickými prostriedkami. Inak povedané, je to súbor všetkých kozmických telies a polí v časopriestore, ktoré sú priamo alebo nepriamo vo vzájomnej fyzickej interakcii a ktoré astronómia a kozmológia dokáže obsiahnuť experimentálno-pozorovacou praxou a teóriou.

Biblický pohľad na svet

Svet v Starom zákone

Starozákonní pisatelia svet opisujú cez pojmy *nebo a zem* (1. Mojžišova 1:1, 2:4,14:19, 22; 5. Mojžišova 30:19; Žalm 50:4; Izaiáš 1:2; Jeremiáš 23:34) alebo *okruh zeme*, či *okruh sveta* (Žalm 50:12, 93:1; Jeremiáš 10:12; Náhum 1:5). Pojem *svet* teda znamená celú stvorenú sféru

existencie a bytia vrátane stvorených bytostí, ktoré ju obývajú. Pojmy *nebo a zem* sa väčšinou vyskytujú vo výrokoch, že *nebo a zem stvoril (učinil) Hospodin*, ktorý sám nie je zahrnutý do tohto stvoreného celku. Jeho bytie je mimo ním stvoreného sveta. Predstavu sveta, ktorý by bol jedným jednoliatym celkom všetkého bytia (súcna) zahrňujúcim v sebe i Boha – ako to učí grécka filozofia –, písma Starého zákona nepoznajú. Je to dôsledok starozákonnej zvesti o úplnej a zvrchovanej nadradenosti večného (nestvoreného, nezapríčeného, samoexistujúceho) Stvoriteľa nad jeho stvorenstvom (nad svetom), ktorá je v plnosti prijímaná aj v písmach Nového zákona. Pojem *svet* je teda zameniteľný (synonymický) s pojmom *nebesia* (nebo) a *zem*, pričom oba označujú celú Bohom stvorenú sféru bytia.

Svet v Novom zákone

Nový zákon tvoria spisy napísané v gréčtine. Výraz *kozmos* je v nich použitý vo viacerých významoch. V našich prekladoch Nového zákona sa grécke slovo *kozmos* obvykle prekladá slovom *svet* (Matúš 13:22-49, 24:3; 28:20; Rímskym 12:2; 1. Korintským 1:20, 2:6, 3:18; 2. Korintským 4:4). Nie je to však pravidlo. Okrem slova *svet* sa *kozmos* prekladá aj inými pojmami alebo výrazmi, napr. pojmom *vek* (1. Korintským 10:11; 1. Timotejovi 6:17, Židom 11:3).¹⁾

Svet ako obývaná zem či obyvatelia zeme (ľudstvo)

V Novom zákone výraz *svet* môže nadobúdať aj význam „obývaná zem“ (Matúš 24:14) alebo „obyvatelia zeme“ (Lukáš 2:1 – rozkaz „popísať celý svet“

znamená sčítanie ľudu krajiny/ríše; Skutky 17:6, 31; Zjavenie 3:10, 12:9). Svet (zem) je prostredie, do ktorého sa človek rodí a v ktorom žije až do svojej smrti. Svet je ako pozemské javisko ľudského života.

Pretože najdôležitejšiu súčasť *sveta* tvorí *ľudstvo*, označuje toto slovo často iba *ľudské bytosti*, *ľudstvo*, a vystupuje ako synonymum výrazu *obývaná zem*, *obydlie ľudí*. Do tohto „sveta“ sa človek rodí a žije v ňom až do svojej smrti.

Na *svet* vo význame *ľudstvo* či *obydlie ľudí* poukazujú výrazy, ktoré hovoria o „príchode do sveta“, o „bytí vo svete“, „človek sa rodí do sveta“ alebo že „na svet nič neprináša“, a označenie smrti ako „odchodu zo sveta“. V takýchto výrazoch je slovo *svet* zamlčaným označením *javiska*, na ktorom sa *odohráva ľudský život*. V Rímskym 1:8 sa hovorí o *rozhlásení viery po celom svete* (Matúš 26:13; Marek 14:9, 16:15). Apoštol Peter hovorí o *bratstve po celom svete* (1. Petrov 5:9). Takto môžeme chápať význam slova *svet*, keď sa hovorí o *kráľovstvách sveta* (Matúš 4:8) alebo *národoch sveta* (Lukáš 12:30), výraz *dedič sveta* (Rímskym 4:13), zmienku o *rozličných zvukoch na svete* (1. Korintským 14:10) alebo o našom *obcovaní na svete* (2. Korintským 1:12; Židom 13:5; 1. Petrov 3:16; 2. Petrov 3:11).

Svet ako Božie dielo

Aj Nový zákon často hovorí o *stvorení sveta* (Rímskym 1:20), *učinení sveta* (Skutky 17:24) a predovšetkým o *ustanovení* alebo *založení* sveta (Matúš 25:34; Lukáš 11:50; Ján 17:24; Zjavenie 13:8). Novozákonní pisatelia v súlade so starozákonnými zhodne píšu, že svet

nie je večný, ale mal svoj počiatok – sú to výroky typu „od ustanovenia/založenia sveta“.

Svet pred pádom

Svet je Božím dielom, Božím stvorením. Svet (nebo a zem) je pri stvorení a pred pádom dobrý a dokonalý, neporušený, bez hriechu, bez existencie smrti. Vláda nad zemou je Bohom zverená človeku, Adamovi.

Svet po páde

V nebesiach došlo k pádu archanjela (satana), ktorý strhol do pádu aj tretinu anjelov. Odvtedy je stvorená sféra nebies porušená. Na zemi došlo k pádu Adama. Od jeho pádu je celá sféra sveta, nad ktorou mal vládu (zem), porušená. Vládu nad zemou Adam stratil a dostal ju satan (Lukáš 4:6). Od pádu je celý svet pod Božím súdom, pod Božou kliatbou. Nielen ľudia ako Adamovi potomkovia, ale aj zvieracia a rastlinná ríša, a aj samotná zem. Celý svet je porušený. Pre pád a porušenie sveta bude mať tento stvorený svet svoj koniec, bude odsúdený a zanikne: „*Ale príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria*“ (2. Petrov 3:10). Svet je od pádu do hriechu pominuteľný (pozri 1. Jánov 2:17).

Svet bol Bohom stvorený ako *veľmi dobrý* (1. Mojžišova 1:31). Pádom človeka, ktorému bola zverená vláda nad svetom, sa však všetko pokazilo (Rímskym 5:12). Do sveta vošli smrť a hriech, ktoré všetko zasiahli a zničili. Každý človek sa rodí porušený hriechom. Boh pre pád Adama zem preklial a takto sa celé tvorstvo, ktoré bolo pôvodne dobrým, stalo porušeným.

Vykúpený (nový) svet

Nielen ľudia, ale celý svet (nebesia i zem) potrebuje vykúpenie, vykúpenie z porušenia, vykúpenie v Ježišu Kristovi, pretože pádom sa dostal pod Božie odsúdenie a je presiaknutý porušením. Nové nebo a nová zem, ako novo-stvorený svet, je výsledkom Kristovej uzmierejúcej, vykúpiteľskej obete (Kolosenským 1:20).²⁾

Svet ako nepriateľská sféra hriechu a porušenia

Novozmluvné texty používajú výraz *svet* aj v zmysle padlého porušeného prostredia, ktoré je presiaknuté telesnosťou a hriechom a predstavuje pre Božie deti nepriateľskú sféru, ako aj zvod a pokušenie. V tomto zmysle pojem „svet“ môže označovať aj telesných hriešnych *nespasených ľudí* (Ján 15:19): „*Keby ste boli zo sveta, svet by mal rád svoje vlastné, ale preto, že nie ste zo sveta, ale že som si ja vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí.*“ Svet je prostredie, ktoré je nepriateľské voči Bohu i voči jeho deťom (1. Ján 2:15-16): „*Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej. Lebo nič z toho, čo je na svete – žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbná pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta.*“ Padlý svet je pre Božie deti nepriateľskou sférou, v Kristovi však Božie deti nad svetom víťazia, pretože Kristus svet premohol a ony sú v ňom (Ján 16:33): „*Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.*“ „*Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom, a toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera. Kto iný je tým, kto víťazí nad svetom ako ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?*“ (1. Ján 5:4-5).

Svet je priestor, miesto prejavu ľudského vzťahu k Bohu. O svete Písmo vypovedá, že *leží vo zlom* (1. Jánov 5:19), *nenávidí Boha* a *Božie deti* (Ján 15:18). Je *protikladom všetkého*, čo pochádza z vôle, pravdy a múdrosti Božej (1. Korintským 1:20-21, 27, 3:19). Pojem *svet* označuje aj nespasených ľudí (Ján 14:17): „*... toho Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí ani ho nezná. Ale vy ho znáte, pretože prebýva u vás a bude vo vás.*“

Svet nespoznal a neprijal toho, skrze ktorého bol svet stvorený – „*Na svete bol, a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal!*“ (Ján 1:10). V tomto verši nejde o svet ako prírodu, ale v podstate ide o svet ľudských bytostí, o človeka v jeho konaní a vzťahu k Bohu. Je to človek, ktorý je Bohu neposlušný, Boha nepoznajúci. Je to človek spoliehajúci sa na seba, hriechom zbavený svetla pravdy a života a ponorený do tmy hriechu a smrti (Ján 1:5,9-11; Rímskym 5:12).

Svet ako padlé ľudstvo

Pojem *svet* je použitý aj vo význame *ľudstvo odpadnuté od Boha* (1. Korintským 1:27-29; Židom 11:38). Keď sa v Písme hovorí o *hriešnosti sveta*, čím sa myslí *hriešnosť ľudstva*, je tým povedané, že nejde o nejaký náhodný poklesok, ale ide o falošnú orientáciu ľudstva a jednotlivca. Človek sa sám svojou neposlušnosťou Bohu odovzdáva do moci zla. Svet, to je ľudstvo vo svojej hriešnej, Bohu (a Božiemu ľudu) odporujúcej jednote (Ján 14:17, 15:18; 1. Jánov 3:13 a iné). Ľudský hriech zasahuje aj celé stvorenstvo (prírodu) a robí z neho nástroj zlej moci (Rímskym 8:20-21). Byť vo svete znamená byť v neustálom pokušení na hriech a pod mocou

zla, ktorá bráni človeku naplniť jeho pravé poslanie (zjaviť Božiu slávu), ku ktorému bol určený – a v konečnom dôsledku je pod vládou smrti, lebo: „*odplatou za hriech je smrť...*“ (Rímsky 6:23).

Svet ako javisko časných Božích súdov

V Starom zákone je Boh predstavovaný ako *sudca celej zeme* (1. Mojžišova 18:25) alebo ako *Boh zastávajúci právo* (napr. 5. Mojžišova 1:17, 32:4). V Božom súde nejde len o nestranné posúdenie dobrého a zlého, ale viac o *rázne zakročenie proti zlu*. Základom Božieho súdu je odpoveď, reakcia človeka na zjavenú Božiu vôľu.

V Písme sa hovorí o dvoch druhoch súdov. Sú to *časné súdy*, ktoré Boh uskutočňuje v *časnosti*, teda počas pobytu človeka tu *na svete* (na povrchu zeme), a *večné súdy*, ktoré sa odohrajú na konci časov *mimo zemský povrch, mimo svet ako obydlie ľudí*.

Ako príklad časných súdov môžeme uviesť Sodomu a Gomoru. *Časný súd* sa nad nimi uskutočnil fyzickou likvidáciou týchto miest a ich obyvateľov tu na svete (na zemi), kde bolo ich obydlie (1. Mojžišova 19:24-25), a *večný súd* obyvateľov Sodomy a Gomory ešte len čaká (Matúš 11:24; Marek 6:11).

Svet ako javisko dejín spásy

Vo veršoch, v ktorých sa hovorí, že Kristus vstúpil do sveta, prišiel na svet, že bol na svete, alebo sa pripomínajú udalosti majúce vzťah ku spásu, nadobúda slovo *svet* zvláštny význam. Toto slovo v nich už neoznačuje iba obydlie ľudí a javisko zemských dejín, ale *javisko vykupujúceho Božieho konania*.

Svet je dejisko dejín spásy a miestom Kristovho zjavenia. V tomto prípade slovo

svet nadobúda celkom iný význam a chápanie *sveta* závisí od toho, či sa vie o Spasiteľovi sveta (Ján 4:42; 1. Jánov 4:14).

Na tomto javisku sveta sa odohráva boj o spásu duší. *Duch sveta* a *Boží Duch* sú protivníci stojaci proti sebe na tomto javisku (1. Korinským 2:12-13). Múdrosť sveta je bláznovstvom u Boha (1. Korinským 1:20, 3:19) a Božia múdrosť nie je múdrymi tohto sveta pochopená (1. Korinským 1:6,7). Kým zármutok podľa Boha pôsobí pokánie na život, zármutok sveta pôsobí smrť (2. Korinským 7:10). Kritériá hodnotenia ľudí sú u Boha iné než tie vo svete, ktoré sú ustanovené a chápané svetom (1. Korinským 1:26-27). Svet je súhrn nevykúpeného stvorenstva a je Božím nepriateľom. V tomto svete však žije aj Boží vykúpený ľud, svätí Boží, ktorí už nie sú z tohto sveta (lebo ich občianstvo je v nebesiach), ale ešte sú na tomto svete až do druhého príchodu Krista (Ján 15:19, 17:6-16).

Tento hlboký protiklad medzi Bohom (a jeho ľudom) a svetom (padlým ľudstvom) je spôsobený hriechom, ktorý skrze prvého človeka prišiel na svet a priniesol so sebou smrť (Rímskym 5:12). Je spôsobený tým, že sa všetci ľudia (celý svet) stali nielen vinnými pred Bohom, ale aj porušenými hriechom (Rímskym 3:19). Tento rozpor (nesúladsť, protirečenie) medzi Bohom a svetom (ľudstvom) sa stal očividným v tom, že kniežatá tohto veku ukrižovali Pána slávy (1. Korinským 2:8). Ako sa však na Kristovi stal zrejším nesúladsť medzi Bohom a svetom (ľudstvom), tak sa na ňom stáva zrejším aj *zmierenie Boha so svetom* (2. Korinským 5:19; Rímskym 11:15), pozri nižšie odsek „Spasiteľ“

sveta“. V týchto dvoch veršoch slovo *svet* označuje hriešnikov, padlé ľudstvo. Avšak nielen hriešnici potrebujú zmierenie a spásu, ako o tom píšeme nižšie.

Svet je javiskom, na ktorom sa odohráva vykúpenie. Dejiny spásy sú skutočnými ľudskými dejinami. Kristus, ktorý je prvorodený pred všetkým stvorenstvom a o ktorom platí, že je pred všetkým a všetko v ňom spolu má svoje bytie (Kolosenským 1:15, 17), je historický človek Ježiš z Nazareta. Jeho smrť na kríži a vzkriesenie sú historické udalosti, ktoré sa odohrali na zemi (na svete), a sú začiatkom vykúpenia, ktoré bude ukončené, keď ten ukrižovaný a vzkriesený odovzdá kráľovstvo Bohu a Otcu, keď zruší každé kniežatstvo a každú vrchnosť a mocnosť (1. Korinským 15:24).

Tým, že *svet* sa stane vykúpeným, prestane už byť „svetom“, ako ho poznáme dnes a ako o ňom píšeme vyššie v texte. Po druhom príchode Krista na celej tejto zemi, na celom svete zavládne *tisícročné kráľovstvo Krista*, v ktorom bude vládnuť Pán a Kráľ Ježiš Kristus spolu so všetkými svojimi svätými (Zjavenie 20:4 a 6). Po skončení tohto tisícročného Kristovho kráľovstva táto naša stará zem zanikne (a aj nebo) a miesto sa jej viac nenájde (Zjavenie 20:11). Po tom príde *Božie kráľovstvo*, ktoré definitívne nastúpi s prichádzajúcom *novým nebom, novou zemou a novým Jeruzalemom*.

Spasiteľ sveta

Boží Syn z večnosti, ktorý prišiel na svet ako Syn človeka, Pán Ježiš Kristus, je *Spasiteľom sveta* (1. Jánov 4:14, pozri aj Ján 4:42, 12:47): „*A my sme videli a svedčíme, že Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta.*“ Kristus je *prostredníkom spasenia sveta*

(Ján 3:17): „*Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.*“ Čo to znamená, že Kristus je Spasiteľom sveta? Čo to znamená, že svet má byť spasený skrze Krista?

V prvom rade to znamená, že Kristus je Spasiteľom hriešnikov (1. Timotejovi 1:15). Znamená to, že On je Spasiteľom všetkých ľudí na zemi z každého národa, z každého jazyka či pokolenia, po celej tvári zeme, pretože v nikom inom spasenia niet. Neznamená to však, že jeho príchodom na svet sú automaticky všetci ľudia spasení. Len tí budú spasení, ktorí uverili či uveria v neho ako Spasiteľa, uveria v jeho vykupiteľské dielo v pokání osobnou živou trvácnou (spasiteľnou) vierou. Spasením hriešnikov však nie je vyčerpaný celý obsah skutočnosti, že Kristus je Spasiteľom sveta.

Celý svet, ako stvorená sféra Božieho diela, ktorý sa ocitol v porušení pre pád človeka do hriechu, bude v Kristovi spasený, vykúpený z porušenia a obnovený, čiže nanovo-stvorený ako nové nebo a nová zem.²⁾

Postoj znovuzrodených (spasených) ku svetu

Porozumieť rozličným stránkam či tváram *sveta* je základom toho, aký postoj ku svetu majú zaujať tí, ktorí patria Kristovi.

Svet ako pozemské javisko ľudského života, svet ako Božie dielo má človek z Božej ruky vďačne prijímať. Nemá sa pokúšať z neho uniknúť alebo vyhnúť sa úlohám, ktoré z toho vyplývajú (napr. 1. Korinským 5:9-10; tiež Ján 17:15). Nesmie sa chcieť svojvoľne vymknúť z ľudskej spoločnosti, v ktorej sa nachádza (Rímskym 13:1-7). Má pracovať (2. Tesalonickým

3:10-13), dobre činiť všetkým (Galatským 6:10) a chodiť v múdrosti pred tými, ktorí sú „vonku“ (Kolosenským 4:5; 1. Timotejovi 4:5; 1. Korintským 10:32).

Božie dieťa sa smie vo svete tiež radovať a smútiť a konať všetky práce potrebné k životu, ale má to robiť s odstupom a vedomím, že tento svet je pominuteľný (1. Korintským 7:30-33). Keď slovo *svet* označuje miesto, realitu poznamenanú hriechom a slúžiacu jeho zvodu, platí pre neho príkaz, že nemá tento svet milovať (1. Jánov 2:15; 2. Timotejovi 4:10), že sa má zachovávať nepoškvrnený od sveta (1. Timotejovi 6:14; Jakub 1:25-27; 2. Petrov 3:14). Ved' mu bol svet v Kristu ukrižovaný a on svetu (Galatským 6:14) a tým je pre svet mŕtvy, nežije už svetu (Kolosenským 2:20). Je nasledovníkom Krista, ktorého kráľovstvo nie je z tohto sveta (Ján 18:36) a ktorý sám nie je zdola (z tohto sveta), ale prichádza zhora od svojho Otca (Ján 8:23, 38). Preto aj o tých, ktorí patria Kristovi, je možné povedať, že nie sú z tohto sveta (Filipským 3:20), aj keď svoj pozemský život žijú na svete a uprostred sveta (Ján 17:14-16).

Ježiš sa vo svojej poslednej modlitbe neprihováral za svet, ale za tých, ktorých mu dal Otec zo sveta (Ján 17:9). Ježiš prosil, aby ich Otec uchránil pred zlým vplyvom sveta, na ktorom žijú (17:15), lebo vedel, že po jeho odchode budú musieť znášať nenávisť zo strany sveta, t. j. zo strany neveriacich v evanjelium, zo strany nespasených ľudí.

Tí, ktorí patria Kristovi, už nepatria svetu, hoci si ich Kristus vyvolil zo sveta (Ján 15:19). Aj keď mu ich Otec dal zo sveta (17:6), už nie sú zo sveta (15:19, 17:14,16). Aj keď fyzicky ešte sú na

svete, platí o nich, že sú Božími deťmi znova splodenými a narodenými z Boha (Ján 1:12-13, 3:6-7). V nich je a zostáva Duch pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí ani nepozná (14:17). Na nich sa má svet naučiť poznávať a veriť, že Otec poslal Syna a že Syn svojich miluje (17:21,23).

Proti nim sa obráti nenávisť sveta, ako bola obrátená proti Kristovi (15:18, 17:14; 1. Jánov 3:13). Avšak napriek všetkému súženiu, ktoré majú ako takí, čo sú ešte na svete (Ján 16:33, 17:11), a ktorých Kristus poslal do sveta (17:18), aj oni premohli svet, lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet (1. Jánov 5:5-4).

Nebyť zo sveta znamená nežiť zo svojej vlastnej ľudskej (svetskej) múdrosti a sily, ale z milosti a moci Božej. Žiť v pokoji, pokiaľ to závisí od nás, so všetkými ľuďmi (Rímskym 12:18). Dúfať v Boha (Jeremiáš 17:7-8) a spoľiehať sa na moc Božej lásky (1. Jánov 4:9). Kristovi nasledovníci nesmú utieť z tohto sveta aj pre poslanie, ktorým sú poverení. Majú ísť do tohto celého sveta a hlásať evanjelium milosti Ježiša Krista.

Svet neprestal byť Božím svetom, Božím vlastníctvom, aj keď ho nateraz má v moci ešte satan. Príde čas, keď *aj samo stvorenstvo bude oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí Božích* (Rímskym 8:21). Zjavenie 11:15 predpovedá deň, keď „*kráľovstvá sveta sa stali kráľovstvami nášho Pána a jeho Krista, a bude kralovať na veky vekov*“.

Zhrnutie

Pojem svet, hlavne v novozákonnom zjavení, sa vyznačuje mnohorakosťou. Nemôžeme však pritom prehliadnuť,

že rôzne významy, ktoré pojem *svet* nadobúda, tvoria vnútornú súvislú líniu, ktorú tvorí *stvorenie, pád, zmierenie, vykúpenie a nové stvorenie*, ktorá je akoby osou celej biblickej zvesti sústredenej v Ježišovi Kristovi. Svet bol stvorený Bo-

hom, ale padol do hriechu a padol pod Boží hnev. Je však zároveň predmetom jeho zvrchovanej lásky a je určené, že jeho existencia bude ukončená. Jeho koniec bude zároveň definitívnym vykúpením Božieho ľudu, ktorý na ňom žil.

Na svete bol, a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal! (Ján 1:10)

Najprv ďakujem svojmu Bohu skrze Ježiša Krista za vás za všetkých, že vaša viera sa rozhlasuje po celom svete. (Rímskym 1:8)

Drahoslav Vajda a Peter Vajda

Poznámky

1) V 1. Korintským 10:11 sú „konce vekov“ (Roháček) preložené ako „konce sveta“ (KJV – preklad kráľa Jakuba). V 1. Timotejovi 6:17 je „bohatí v terajšom veku“ (Roháček) preložené ako „bohatí v tomto svete“ (KJV) a v Židom 11:3 je „veky ustrojené slovom Božím“ (Roháček) preložené ako „svety sformované slovom Božím“ (KJV). Je pozoruhodné, že vo verši Židom 11:3 sú veki/svety v množnom čísle. Tak ako nebo a zem (svet) boli stvorené slovom Božím, aj nové nebo a nová Zem („nový svet“) budú Bohom stvorené. Iný bol stvorený svet pred pádom a iný je už tento svet po páde, lebo ho zmenila Božia kľatba a vstup smrti a porušenia do neho. Iný bol svet pred potopou a iný svet je po potope. Iný, večný a oslávený bude nový svet (nové nebo a nová zem), keď tento starý svet zahynie (zanikne).

2) Verš Kolosenským 1:20 znie: „... aby skrze neho zmieril všetko cieľom neho urobiac pokoj skrze krv jeho kríža, skrze neho, buď to, čo je na zemi, buď to, čo je v nebesiach.“ Tento verš vysvetľuje, že skrze Krista a jeho preliatu krv „je všetko zmierené“. Čo všetko je zahrnuté v slove „všetko“ je tiež vysvetlené: je to všetko to, čo existuje na zemi a čo existuje v nebesiach. Zamerajme sa najprv na nebesia.

Vieme, že obyvateľmi nebies sú anjeli. Pri vzbure (páde) satana padla aj tretina anjelov. Tým bolo definitívne rozhodnuté o ich konečnom údele. Spása (a zmierenie) padlých anjelov nie je možná. Tí anjeli, ktorí sa vzbúrili, nakoniec skončia v ohnivom jazere. Tí anjeli, ktorí sa nevzbúrili, spásu (ani zmierenie) nepotrebujú. Obyvateľov nebies teda nemožno zmieriť. Potom o čom hovorí tento verš, keď hovorí o zmierení toho, čo je v nebesiach? Usudzujeme, že hovorí o zmierení (vykúpení) nebies ako stvorenej sféry, ktorá je súčasťou sveta. Poukazuje na to aj fakt, že pri druhom príchode Krista Boh zvinie nebesia ako plášť, terajšie nebesá zahynú a Boh stvorí nové nebesá ako súčasť večného Božieho kráľovstva (súčasť nového neba a novej zeme).

Nemyslíme si, že by „nebesia“ v tomto verši znamenali atmosféru, v ktorej lieta nebeské vtáctvo. Naopak, tento verš znie veľmi univerzálne a poukazuje na to, že všetky súčasti stvoreného sveta (neba a zeme), ktoré sú od pádu porušené, potrebujú vykúpenie z porušenia (potrebujú zmierenie) a toto zmierenie dosahujú v Kristovi a v jeho obeti, v jeho preliatej krvi.

Kristova preliata krv je prostriedkom zmierenia nielen pre ľudí (ako obyvateľov zeme), ale aj pre zvieraciú a rastlinnú ríšu, pre samotnú zem a aj pre sféru nebies, čiže pre celé stvorené a porušené nebo a zem, pre celý stvorený a porušený svet. Len vďaka Kristovej obeti môže prísť nové nebo a nová zem. Tento verš je síce univerzalistický, ale neznamená, že všetci ľudia, v zmysle všetci jednotlivci, všetky ľudské bytosti, sú Kristovou obeťou zmierené. Z iných pasáží Písma vieme, že zmierený a spasený je len ten človek, ktorý osobnou živou (spasiteľnou) vierou prijal Krista. Tento verš je univerzalistický v tom, že hovorí o zmierení všetkých súčastí stvoreného, ale už padlého sveta, od zeme samotnej cez rastlinnú a živočíšnu ríšu, cez ľudstvo ako také až po sféru nebies, ktorej obyvateľmi sú anjeli.

Pre úplnosť treba dodať, že Písmo nikde nehovorí o spasení zvierat spôsobom, že by bolo podmienené ich osobnou vierou, a predsa hovorí o ich spasení (vykúpení, zmierení) ako súčasti stvoreného sveta (Rímskym 8:20-22): „Lebo stvorenstvo je podriadené márnosti (rozumej porušeniu), a nepodriadilo sa dobrovoľne, ale pre toho, ktorý ho podriadil, v nádeji, že aj samo stvorenstvo bude oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí Božích. Lebo vieme, že celé stvorenstvo spolu vzdychá a spolu boľestí ako v pôrode až doteraz.“

Zdroje

- A) Douglas, J. D. a kol. *Nový biblický slovník*, Návrat domů, Praha 2017, heslo: *svet*
- B) Adolf Novotný, *Biblický slovník*, Kalich – Česká biblická společnost, Praha 1992, heslo: *svet*; ISBN 80-7017-528-1, ISBN 80-9000881-1-2
- C) *Teologický slovník k Novej zmluve*, V. zväzok, vybral a preložil Ján Grešo, vydal Tranoscus Liptovský Mikuláš v Cirkevnom nakladateľstve Bratislava 1986, heslo: *svet*
- D) Bruce Milne, *Skúmanie pravdy*, Návrat 1992, Praha, ISBN 80-85495-10-4
- E) Drahoslav Vajda, *Materialistický a biblický svetonázor*, vyd. SOLAS, Žilina 2022,
 - a) 1. diel *Materialistický svetonázor*, ISBN 978-80-971486-4-5
 - b) 2. diel *Biblický svetonázor*, ISBN 978-80-971486-5-2

Andrew Murray

VI. Poslušnosť viery

Vierou Abrahám súc volaný poslúchol, keď mu kázal Boh, aby vyšiel zo svojej vlasti a išiel na miesto, ktoré mal dostať za dedičstvo. A vyšiel bez toho, že by bol vedel, kam ide.

Židom 11:8

Veril, že zem Kanaán, o ktorej Boh hovoril, skutočne existuje. Vierou ju prijal ako „zem zaslúbenú“, ktorá je pre neho pripravená za dedičstvo. Veril, že Boh ho do nej uvedie, ukáže mu ju a dá mu ju. V tejto viere sa odvážil vyjsť, nevediac,

kam ide. V tej požehnanej nevedomosti viery dôveroval Bohu, poslúchol a naozaj dostal dedičstvo.

Táto zaslúbená zem pred nami je požehnaný život poslušnosti. Nemôže byť pochybností o tom, že sme už počuli

Božie volanie, aby sme vyšli a uberali sa do nej. A počuli sme, že Kristus sľubuje, že nás do nej uvedie a dá nám ju do vlastníctva – aj to je jasné a určité. Poddali sme sa svojmu Pánovi a žiadali ho, aby to všetko pri nás uskutočnil. Teraz je naším príaním, aby náš celý život i práca boli vyzdvihnuté na úroveň svätej a radostnej poslušnosti a aby skrze nás mohol Boh urobiť poslušnosť základom kresťanského života, ku ktorému spejeme a ku ktorému voláme srdečne a úprimne aj iných. Náš cieľ je vysoký a dosiahnuť ho môžeme len pri novom prlíve moci z nebies. Len vierou, ktorá dostáva nové videnie a chápe sa mocou nebeského sveta skrytého pre nás v Kristu, môžeme teda poslúchnuť a dostať zaslúbenie.

Ak o tom všetkom uvažujeme hlboko a opravdivo a máme pri tom naozaj presvedčenie, že žijeme len preto, aby sme sa mu ľúbili a slúžili jeho plánom, potom možno povieme: „Táto zem, do ktorej sme povolání, nie je zemou zaslúbenou, ale životom plným bremien, ťažkosť a sklamaní.“

Nebud' maloverný! Boh ťa naozaj volá do zaslúbenej zeme. Pod' a nechaj ho ukázať práve na tebe, čo môže v tebe a skrze teba vykonať. Pod' a skús, ako vznešená bude aj tvoja poslušnosť, ak bude podobná Kristovej poslušnosti – „poslušnosť až do cieľa!“ Pod' a pozri sa, aké požehnanie Boh chce dať tomu, kto sa ako Kristus celkom odovzdá tej požehnanej, dokonalej a najsvätejšej Božej vôli. Len ver v slávu tejto dobrej zeme, kde vládne úplná poslušnosť. Ver v Boha, ktorý ťa do nej volá, v Krista, ktorý ťa do nej uvedie a v Svätého Ducha, ktorý v nej prebýva a vládne. Kto pevne verí, ten tam aj vstúpi.

Chcem hovoriť o poslušnosti viery a o viere ako o dostatočnej moci ku každej poslušnosti. Toto sú jednoduché heslá veriaceho srdca, ktoré začína žiť novým životom: „Dôverujem Kristovi, vidím poslušnosť, prajem si ju, očakávam ju, prijímam ju.“

1. Viera miluje poslušnosť

Pokúsili sme sa vám ukázať mapu tej zeme a vyznačiť v nej najdôležitejšie miesta – body, kde sa Boh stretáva s človekom a žehná mu. Teraz musíme vo viere pokojne a určite zodpovedať túto otázku:

„Jestvuje skutočne zaslúbená zem, v ktorej vládne úplná poslušnosť?“

Dokiaľ pochybujeme o jej existencii, dovtedy je vylúčené, že tam vojdeme a zmocníme sa jej.

Pomyslite len na Abrahámovu vieru. Jeho viera mala svoj základ v Bohu, v jeho všemohúcnosti a vernosti. Predložili sme vám Božie sľuby. Počujte jeden z nich: „Dám vám nové srdce... a svojho Ducha dám do vašich vnútorností a učiním, aby ste chodili v mojich ustanoveniach a moje súdy ostríhali a činili ich.“ Tu je záväzok Božej zmluvy. Dodáva: „Povedal som a vykonám to...“ On si dá predsavzatie, že vás uspošobí a dá vám silu, aby ste poslúchali. V Kristu a Svätom Duchu zaistil vyplnenie svojho záväzku.

Urobte to, čo urobil Abrahám – upevnite svoje srdcia v Bohu. „Posilnil sa vierou, dal chválu Bohu. Bol si istý tým, že čokoľvek zaslúbil, má moc aj urobiť.“

Božia všemohúcnosť bola Abrahámovi oporou. Nech je i vašou oporou. Pozrite na zaslúbenia, ktoré dáva Božie slovo o čistom srdci, o srdci bezúhon-

nom, upevnenom vo svätosti, o živote v spravodlivosti a svätosti, o nevinnom a jemu milom chodení vo všetkých Hospodinových prikázaniach, o Božej práci v nás smerujúcej k chceniu i konaniu, o tom, ako on v nás robí všetko, čo je ľúbe pred jeho zrakom. „Takto hovorí Hospodin“ a „On dokoná za mňa.“

Majte vo viere istotu, že život úplnej poslušnosti je naozaj možný. Viera vidí i neviditeľné a zdanlivo nemožné. Neustaňte, dokiaľ vaše srdce nezvolá: „Musí to byť pravda! Je to pravda! Je mi sľúbený život, ktorý som doteraz nepoznal!“

2. Viera si praje poslušnosť

Ak čítam príbehy v evanjeliu, vidím, ako chorí, slepí a všetci, ktorí Krista potrebovali, ochotne uverili jeho slovu. A tu sa často pýtam, čo to bolo, čo ich robilo ochotnejších k viere, ako sme my. Odpoveď, ktorú mi dáva Božie slovo na túto otázku, je, že ten veľký rozdiel tkvie v úprimnosti a horlivosti ich prianí. Priali si z celého srdca vyslobodenie. Nebolo ich treba prosiť, aby prijali jeho požehnanie.

Škoda, že je to s nami celkom iné! Každý človek si praje stať sa lepším ako je, a predsa ako málo je tých, ktorí naozaj lačnejú a sú smädní po spravodlivosti, ako málo je tých, ktorí vrúcne túžia a plačú po živote úplnej poslušnosti a po stálom vedomí toho, že sa ľúbia Bohu. Niet silnej viery bez silnej túžby. Božie slovo je hybnou silou vesmíru. Silná túžba po záchrane ľudstva viedla Boha k tomu, aby poslal svojho Syna. Túžba núti ľudí k štúdiu, k práci a k utrpeniu. A túžba po spasení privádza hriešnika ku Kristovi. Túženie po Bohu a po najuž-

šom spojení s ním, túžba stať sa takými, ako si praje on a pranie pochopiť čo najviac z jeho vôle – to všetko sa musí stať cieľom a zmyslom života na tejto zemi. Táto vôľa spôsobuje, že ochotne opúšťame všetko, aby sme dosiahli plný podiel na Kristovej poslušnosti.

Čo robiť, aby sa v nás toto pranie prebudilo? Hanbíme sa za to, že si musíme túto otázku položiť. Mali by sme sa hanbiť aj za to, že slávne obecenstvo s Bohom, s jeho vôľou – čo by malo pre nás byť zo všetkého najžiadúcejšie – má pre nás takú malú prítťaživosť. Pokladajme to za výraz slepoty, nerozumnosti a prosme Boha, aby nám dal Svätého Ducha, ktorý „by osvietil oči nášho srdca“, aby sme videli a poznali „bohatstvo slávy v dedičstve jeho svätých“, ktoré je zaslúbené po živote opravdivej poslušnosti. Obráťte sa a pozerajte vo svetle Božieho Ducha na život poslušnosti ako na možný a istý. Potom naša viera zahorí túžbou a my budeme prosiť: „Daj mi rozum, aby som skúmal tvoj zákon a nech ho zachovávam celým svojím srdcom.“

3. Viera ju (poslušnosť) očakáva

Je veľký rozdiel medzi prianím a očakávaním. Často si duša veľmi praje spasenie, ale má malú nádej, že ho skutočne dostane. Je však veľký pokrok, ak svoje pranie zmení v očakávanie a človek začína hovoriť o duchovnom požehnaní.

„Som si istý, že spasenie je aj pre mňa, a hoci neviem ako, predsa dôverčivo očakávam, že ho dostanem.“

Život poslušnosti už pre nás nebude nedosiahnuteľným ideálom, vyzdvihnutým do oblakov, nútiacim nás dostať sa bližšie k nemu, ale stane sa

skutočnosťou pre tento pozemský život v tele a krvi. Očakávajme, že Boh život poslušnosti pri nás skutočne presadí, ak budeme ochotní dať sa formovať.

Je mnoho prekážok na ceste tohto očakávania: Naše doterajšie sklamaná, naša povaha alebo okolnosti, v ktorých žijeme. Naša slabá viera, nechota vzdať sa svojich životných zvyklostí a nedostatok odvahy a sily k rozhodnutiu – to všetko nás často núti povedať: „Asi je to pre iných. Bojím sa, že to nie je pre mňa.“

Veľmi vás prosím, nehovorte tak. Prestávajúce tak počítať s Bohom. Očakávajte, že v správny čas všetko aj dostanete. Vzhliadajte k jeho moci i láske a povedzte: „Dôverujem, že ma Boh miluje!“

Učte sa odvahe zo života svätých Božích ľudí, ktorí vás predišli.

Gerhard Tersteegen už vo svojej mladosti hľadal Pána a slúžil mu. Ale po čase stratil istotu obklopujúcej Božej milosti. Celých päť rokov bol ako na ďalekom mori, kde nebolo slnka, ani hviezd. „Avšak moja nádej vždy spočívala v Ježišovi“ – vyznával neskoršie. Náhle mu však zasvitlo svetlo, ktoré mu už nikdy nepohaslo. V liste Pánovi Ježišovi vyznáva: „Od tohto večera až na večnosť Tvoja vôľa, nie moja sa staň! Ved' ma, vládni a kraľuj vo mne. Oddávam sa Ti bez výhrady a sľubujem s Tvojou pomocou a silou radšej vycediť poslednú kvapku krvi, než vedome alebo svojvoľne byť neverný a Tebe neposlušný“.

To bola tiež poslušnosť až do smrti. Zaveste sa srdcom na ňu, očakávajte ju. Ten istý Boh doteraz žije. Upnite svoju nádej k nemu a on splní vašu túžbu.

4. Viera ju (poslušnosť) prijíma

Prijat' znamená viac než očakávať. Mnohí ľudia čakajú a dúfajú, a predsa nikdy nemajú, pretože neprijímajú.

Všetkým tým, ktorí doteraz neprijali a cítili, že by radi prijali, vravím: „Očakávajte! Ak budete očakávať celým srdcom, ak budete závislí na Bohu samom, dôjdete tak ďaleko, že jedného dňa prijmete.“

Všetkých očakávajúcich a vyzeraúcich dôrazne vyzývam: „Prijmite!“ Viera má totiž tú vzácnu, Bohom darovanú moc, ktorá vyznáva: „Prijímam, ďakujem...!“

Mnoho našich modlitieb sa zdá byť bez výsledkov, pretože nám chýba taká viera, ktorá si dôverne žiada a zároveň samozrejme aj prijíma a privlastňuje si duchovné požehnanie, po ňom túži a vzťahuje prosebne ruky. Mnohí z nás nie sú pripravení takto opravdivo konať vo viere. Dovtedy nie sme duchovne prispôsobení k tomu, aby sme také požehnanie prijali, kým sme nepocítili pravé obvinenie z hriechu neposlušnosti a opravdivú ľútosť nad ním a kým nemáme naozajstnú túžbu a snahu Boha dôsledne poslúchať, pokým nemáme naozajstný záujem o posolstvo Svätého Písma, ktorým chce Boh pôsobiť v nás to, „čo je milé pred jeho tvárou...“. Taký kresťan sa uspokojuje s tým, že zostáva nemluvniatkom. Chce piť len mlieko útechy. Neznesie silný pokrm, ktorý Ježiš jedol „činiac vôľu Otcovu“.

Preto vás všetkých snažne prosím: „Prijmite milosť k takému obdivuhodnému životu poslušnosti a vezmite ju práve teraz. Bez nej nebude mať vaše posvätenie veľa ovocia. Bez nej sklame vaše predsavzatie – byť poslušnejším. Či

vám Boh neukázal, že musíte zaujať celkom iné stanovisko? Musíte byť detsky poslušní každému jeho volaniu, ktoré nám dáva skrze Svätého Ducha a musíte byť ako dieťa celkom závislí na ňom a na rastúcej skúsenosti, ktorú deň po dni dostávate darom z milosti, ktorá vo vás denne pôsobí v práve dokonalej miere.

Zaujmite, prosím, toto postavenie; odovzdajte sa takto jemu a chopte sa onej milosti. Vstúpte do pravdivého života viery a neustálej poslušnosti viery. Aj vaša viera môže byť takou neobmedzenou a istou, ako je Boží sľub a moc. A takou neobmedzenou, ako je vaša viera, bude aj vaša detsky prostá poslušnosť. Proste Boha o jeho pomoc a zároveň prijmite všetko, čo vám ponúka, v pevnej dôvere.

5. Viera pre poslušnosť Kristovi vo všetkom dôveruje

„Lebo všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho amen, Bohu na slávu skrze nás.“

Je možné, že pri čítaní o živote poslušnosti vznikli vo vašom vnútri otázky, na ktoré nemôžete hneď odpovedať. Možno sa vám zdá, že tomu všetkému nemôžete hneď porozumieť a porovnať to s vašimi starými zvykmi myslenia, reči a správania. Bojíte sa, že nebudete môcť každé svoje konanie podriaďiť Božím príkazom: „Všetko čiňte z Božej vôle.“ To znamená: „Čiň všetko z poslušnosti jemu!“

Na všetky tieto otázky je len jediná odpoveď a jediné oslobodenie z každej

úzkosti! „Ježiš Kristus, živý Spasiteľ.“ On vie všetko a žiada, aby si sa mu zveril, aby ti mohol dať múdrosť a silu k poslušnému kráčanu za ním.

Naraz sme mohli vidieť, že dokonale vyslobodenie záleží, ako sám Kristus zdôrazňuje – v plnej poslušnosti. A je toto tak stále. Duch poslušnosti, ktorého nám on dáva, je duchom nášho života. Tento duch poslušnosti nás naplňuje každú chvíľu. Potom sám Ježiš Kristus stráži našu poslušnosť. Ako záruku, že poslušnosť naozaj dostaneme a naplníme, dáva sám seba. Žiada len toľko, aby sme mu celkom dôverovali. V Ježišovi je náš strach odstránený, všetky naše potreby naplnené a priania splnené. Ak on – ten jediný Spravodlivý, je vašou spravodlivosťou, tak aj on – ten jediný Poslušný, sa stáva aj vašou poslušnosťou.

Nechcete mu v tom dôverovať? Môžeme sa smelo odvážiť Kristu dôverovať, že nám dá všetko, čo viera vidí, po čom túži a čo očakáva, a že on svoje dielo v nás dokoná.

Nechcete sa práve dnes chopiť danej príležitosti a vzdať slávu Bohu a jeho Synovi tým, že sa s dôverou dáte Ježišom viesť do zaslúbenej zeme? Vzhliadnite k oslávenému Pánovi v nebesiach a v jeho sile obnovte svoj sľub oddanosti, že ju nikdy svojvoľne nebudete rušiť. Dôveruj mu, že ti pomôže sľub urobiť, dodržať a celým srdcom ho plniť. Dôveruj mu a odvaž sa vstúpiť pod vplyv posvätenia s uistením, že on bude „Áno a Amen“ tvojho posvätenia k sláve Božej.

Šiesta kapitola publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“.

Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.

Milí priatelia a sympatizanti časopisu *Solas*!

Službu združenia Solas môžete podporiť aj svojimi 2 percentami z dane z príjmu. Na príjem 2 percent z dane z príjmu sme zaregistrovaní „V Notárskom centrálnom registri určených právnických osôb (NCRpo) dňa 15. 11. 2022 pod sp. zn. NCRpo 6864/2022“. Zdaňovacie obdobie 2022 (rok príjmu 2 % podielu zaplatenej dane 2023).

Údaje, ktoré potrebujete uviesť do vašich formulárov na poukázanie 2 % z dane z príjmu, do oddielu „Údaje o prijímateľovi“:

IČO: **42064619**

Právna forma: **Občianske združenie**

Obchodné meno (názov): **Solas**

Sídlo – ulica: **Smreková**

Súpisné/orientačné číslo: **3093/11**

PSČ: **01007** Obec: **Žilina 7**

Solas číslo 58, 16. ročník, 2023/1 (jar)

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 58 vyšlo 1. marca 2023 v náklade: 1 165 ks.

Tlač a distribúcia: Alfa print, s. r. o., Martin, www.alfaprint.sk

*Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú
alebo e-mailovú adresu redakcie.*

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na účty:

Z územia Slovenska: VÚB Žilina, číslo účtu: SK08 0200 0000 0024 8691 6455;

Zo zahraničia: Číslo účtu v tvare IBAN: SK08 0200 0000 0024 8691 6455,

SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia, Europe.

Fotografie: Redakcia *Solas*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda, <http://drahoslav.solas.sk>

Poštová adresa redakcie: Redakcia *Solas*, P. O. Box 76, 010 07 Žilina 7, Slovensko
(Address: Editorial Board *Solas*, P. O. Box 76, SK 010 07 Žilina 7, Slovakia, Europe)

Tel. číslo redakcie: +421 948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk; solas@solas.sk

web stránky: www.solas.sk; casopis.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

dokončenie notového zápisu z 2. strany obálky

raz aj my smieme vstať, za-letieť až k výšinám,
k večnej slávy končinám, kde smrť už neľaká, radosť kde
čaká. Nieto slz, ni trápenia vo vlasti vzkriesenia.

Jedine Bohu patří sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj vašim časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk